

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NATHANIEL'S GIFT

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
T A R A S U E M E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NATHANIEL'İN HEDİYESİ

ITAATKÂR SERİ TATIL ROMANI

TARA SUE ME

Copyright © 2020 by Tara Sue Me

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

ISBN e-kitap 9781950017195

ISBN baskısı 9781950017201

Kapak resmi: [Depositphotos.com](https://depositphotos.com)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm 2
Bölüm 3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm 8
Bölüm 9 Bölüm
10 Bölüm 11
Bölüm 12 Bölüm
13 Bölüm 14

Çok Yakında
Kaçırmayın
Yazar Hakkında
Ayrıca yazan: Tara
Sue Me

"Eğer aşkın ne olduğunu biliyorsam, bu senin
sayendedir." Hermann Hesse

"Seni sevmekte bir delilik var, bunu kusursuz
hissettiren bir mantıksızlık."
Leo Christopher

NATHANIEL

Ona ilk söylediğimde şaka yaptığımı sanmıştı.

"Gerçekten mi, Nathaniel?" Abby gözlerini devirerek bana sordu. Ablasıyla karda oynayabilmesi için Henry'nin montunun sıkışan fermuarını açmaya çalışıyordu. "Bu hiç de komik değil."

Fermuarı sertçe çekti ve fermuar açıldı.

"Başardın anne!" Henry küçük bir sıçrama yaptı ve ceketinin fermuarını sonuna kadar çekti. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet." Adam Elizabeth'in kardan adam yapmaya başladığı yere doğru koşmaya başlayınca Elizabeth güldü. "Çişini yapmadan önce ona on dakika veriyorum ve bunu tekrar yapmamız gerekiyor."

Senaryo neredeyse her gün tekrarlandığı için ona hak verdim.

Kararlı bir iç çekişle mutfağa doğru yürümek için döndü. "Bir fincan kahve daha alacağım. Sen de ister misin?"

"Şaka yapmıyordum," diyerek gitmesini engellemek için elimi omzuna koydum.

"Noel'e üç hafta var," dedi dönüp gözlerimin içine bakarak. "Önümüzdeki hafta kalkıp İsviçre'ye uçamayız."

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı, sanki sorduğum şeyi doğrulamam gerekiyormuş gibi. "Çünkü Noel'e üç hafta var."

"Ve bir hafta önce dönmüş olacağız, böylece son dakika işlerini halletmek için bolca vaktimiz olacak. Çocuklar okuldan çıktı ve Linda onlarla kalacağı için çok mutlu." Düşüncelerimi olabildiğince mantıklı bir şekilde sıraladım ama aklımda Noel'den önce İsviçre'ye gideceğimize dair hiçbir şüphe yoktu.

"Beni strese sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Buraya gel," dedim, elini tuttum ve ikimizi de mutfak masasına götürdüm. Bir sandalye çektim ve yanına oturmadan önce ona oturmasını işaret ettim. "Birlikte olduğumuz bunca zaman boyunca seni bilerek strese sokacak bir şey yaptım mı?"

"Hayır."

"O zaman neden şimdi başlayacağımı düşünüyorsun?" diye sordum. Bu soruya verecek bir cevabı yoktu, ben de devam ettim. "Sen ve ben çocuklar olmadan bir geceden daha uzun bir süre birlikte dışarı çıkmayalı ne kadar oldu?"

Ne kadar uzun zaman olduğunu biliyordum. Çok uzun zaman. Daha doğrusu, iki yıl, on ay ve yirmi sekiz gün. O yolculuk Cole ve Sasha'nın tasma töreni için İngiltere'ye yapılmıştı.

"Gerçekten uzun bir süre," diye itiraf etti. "Ama neden şimdi?"

Ona nedenini sormadan önce kendimi durdurdum. Şüphesiz, bir buçuk mil uzunluğunda bir neden listesi olurdu. "Çünkü," dedim usulca. "Karımla biraz yalnız kalmak istiyorum."

Cevabımda daha fazlası olduğunu tahmin ederek bir kaşını kaldırdı.

"Ve benim itaatkâрім," diye ekledim.

Elizabeth dokuz ve Henry neredeyse altı yaşındayken, Abby ve benim için yalnız geçirilecek zaman çok azdı. Lynne öğretmenlik eğitimini tamamlayıp Simon'ın yanına taşındıktan sonra başka bir dadı tutmamıştık. Aynı dönemde Abby'nin yazı yazdığı medya şirketi satın alınmıştı ve yeni yönetim Abby'nin seks ve yakınlık üzerine yazdığı yazı ve makalelerin "misyon bildirgelerinin mesajını benimsediğine" inanmıyordu.

Kısa bir süre sonra, onların istediği sulandırılmış yazıları yazmakla ilgilenmeyerek istifa etti. İtiraf etmeliyim ki, yavaşlamasını sağlayacak bir şey olduğu için mutluydum. Çocuklar, yazıları, danışmanlık yaptığı itaatkârlar grubu ve ortak sahip olduğumuz ve işlettiğimiz BDSM kulübü Partners'ta bana yardım etmek istemesi arasında, kendini çok ince yaydığından korktum. Ancak istifasını takip eden haftalarda daha az çalışıyor gibi görünmüyordu.

Ebeveynlik yolculuğumuzun başlarında birbirimizle olan ilişkimizin unutulmamasını sağlamanın önemini öğrenmiştik ve ikimiz de bu amaçla çok çalıştık. Dom ve sub olarak bir araya geldiğimiz zamanlar da oldu, sadece Nathaniel ve Abby olduğumuz zamanlar da. Ama neredeyse üç yıl boyunca bir geceden daha uzun bir süre için değil.

Noel'e bu kadar yakın bir zamanda uzakta olmanın zor olacağını biliyordum, ancak bunun gerçekleşmesine yardımcı olmaktan mutluluk duyacak arkadaşlarımız ve akrabalarımızdan oluşan güçlü bir destek sistemimiz olduğunu da biliyordum.

Tatilleri ailemizle birlikte geçirebilmek için Kasım ayı sonunda New York'taki evimize geri dönmüştük. Linda teyzeme Abby'yi bir haftalığına İsviçre Alpleri'ndeki dağ evimize götürmeyi düşündüğümü söylediğimde, ben daha sormadan çocuklara bakma fırsatını kaçırmadı. Elizabeth ve Henry Linda'yı çok severlerdi ve bölgedeki birçok kuzenleriyle bir araya gelme fırsatını asla kaçırmazlardı.

Yapmam gereken tek şey Abby'yi ikna etmektir, ama bunun benim açımdan fazla ikna edici olacağını sanmıyordum. İtaatkâr kelimesini kullandığımda gözleri karardı ve nefesi kesildi. Ama istediği zaman inatçı bir kadın olabiliyordu ve belli ki bu da o zamanlardan biri olacaktı.

Ayağa kalktı ve döndü, ikimize de sözlerimin onu tahrik etmediğini kanıtlamaya çalışıyor gibiydi. "Yarınki toplantıda üzerinde duracağım konu üzerinde çalışmam gerekiyor. Öğleden sonra kaçta ayrılıyoruz?"

Yarın Cumartesi günüydü ve Partner grubu itaatkârlarının ayda bir kez yapacakları toplantı için belirlenen tarihti. Grup Delaware'de bulunuyordu ve toplantı oradaki evimizde yapılacaktı. Benim de kulüpte halletmem gereken birkaç iş vardı. Zamanında varabilmek için bugün arabayla gitmeyi planladık.

"Saat iki gibi yola çıkarız diye düşünmüştüm. Umarım trafiğin çoğunu kaçırabiliriz. Bu akşam birkaç saatliğine kulübe uğramam gerekiyor, böylece toplantınız sırasında çocukları alabilirim. Sanırım Noel alışverişine gideceğiz."

Cevap olarak söyleyeceği her şey Henry'nin koşarak eve girmesiyle kesildi.

"Anne," dedi. "İşemem lazım."

Çabucak içeri girdim. "Git yarın için ihtiyacın olan şey üzerinde çalış Abby. Ben Henry'yle ilgilenirim." Onun eline uzandım. "Hadi koca adam."

O günün ilerleyen saatlerinde Delaware'e doğru yola çıkana kadar tekrar konuşma fırsatımız olmadı. Ne yazık ki saat ikide yola çıkamadık ve trafiğe yakalandık. İyi haber şu ki, her iki çocuk da harika birer yolcuydu ve arka koltukta gayet memnundular. Henry film izlerken Elizabeth kitap okuyordu.

Aynı şeyin anneleri için söylenebileceğinden emin değildim. Abby hiç de memnun görünmüyordu. Yolculuğumuzun ilk bir buçuk saati boyunca huzursuz ve kıpır kıpırdı. O noktada, durduğumuzda gözlerimi kısa bir süreliğine ondan ayırdım.

"Bir sorun mu var Abby?" Ben sordum. "Pantolonunda karınca mı var?"

"Dikkatini mi dağıtıyorum?" diye sordu. "Eğer öyleyse, özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedim. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Bu kadar kıpır kıpır olduğunu hatırladığımdan emin değilim. En azından arabada." Daha önce oyun odasında kesinlikle kıpır kıpır olmuştu.

"Nathaniel!" Omzunun üzerinden baktı. "Çocuklar arabada."

"İkisinin de kulaklığı takılı ve bize hiç aldırış etmiyorlar." Küçük kulaklar dinliyor olsaydı hiçbir şey söylemeyecektim. "Şimdi bana seni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle."

İç çekti. "Bu sabahki önerin beni hâlâ biraz şaşırttı. Açıkçası söylemeni beklediğim son şey buydu."

"Bu durumda, bunu önermem iyi oldu." Sanki sahip olduğum tüm aklı yitirmişim gibi bana baktı.

"Ne?"

"İkimizin bir geceden daha uzun bir süre birlikte olması gerektiği aklına hiç gelmemiş olması, bunu kesinlikle yapmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bakışları pencereden kucağındaki ellerine kaydı. "Yapabileceğimden emin değilim."

Zaman ayırmaktan değil, tamamen daha kişisel bir şeyden bahsediyordu. En azından benim varsayımım buydu. Çocukların dinlemediğinden emin olmak için arka koltuğa baktım. İkisi de hâlâ kendi uğraşlarıyla meşguldü ve ne Abby'ye ne de bana dikkat ediyor gibi görünmüyorlardı. Yine de bu tartışmayı sonraya bırakmak en iyisiydi.

"Neden böyle bir şey düşündüğünü bilmiyorum," dedim ona. "Ama bunu eve gittiğimizde konuşuruz. Anlaştık mı?"

Başını salladı ve elini kucağında durduğu yerden alıp hızlı bir öpücük için dudaklarıma götürdüm.

Henry arka koltuktan, "İğrenç," dedi.

Abby ve ben sadece güldük.

Kısa bir süre sonra trafik tekrar açıldı ve bir saatten kısa bir süre sonra Delaware'deki evimize ulaştık. Evdeki ofisimde birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra Abby'yi bulmaya gittim. Henry'yi odasında kestirirken, Elizabeth'i de oturma odamızdaki pencere kenarına kıvrılmış kitap okurken buldum.

Sonunda Abby'yi yatak odamızda bazı kıyafetleri karıştırırken buldum. "Bu dolap kontrolden çıktı ve bunlardan bazılarında kurtulmam gerekiyor. Eğer bir yıldır giymediysem, yakın zamanda da giyeceğimi sanmıyorum."

"Bu iyi bir plan," dedim. "Ama gelip bir dakika benimle oturabilir misin?"

Yatak odamızda küçük bir oturma alanı vardı, ben de elini tuttum ve onu o yöne doğru götürdüm. Sanki yanakları araba kullanırken olduğundan daha renkliymiş gibi görünüyordu.

Oturduktan sonra ona döndüm. "Şimdi bana yapabileceğinden emin olmadığını söylerken ne demek istediğini anlat."

Yıllar bize karşımızdakiyle iletişim kurmamanın bizi hiçbir yere götürmeyeceğini öğretmişti. Abby arabada ne demek istediğini anlatmak istemese bile, anlatacağını biliyordum.

"Söyleyiş şeklim muhtemelen olduğundan daha kötü görünmesine neden oldu," dedi.

Adil olduğunu düşünmüştüm. Sabah onu Noel'den hemen önce bir haftalığına yurt dışına çıkma önerimle şok etmişim. O da arabada yapamayacağını söyleyerek beni şok etmişti.

"İlk başta zaman ayıramayacağını kastettiğini düşünmüştüm ama şimdi daha fazlası olduğunu düşünüyorum," dedim. "Ne yapamamaktan endişe

ediyorsun?"

"Bütün bir hafta boyunca itaatkâr olabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Dediğin gibi, son birkaç yıldır sadece bir geceliğine oynuyoruz. Sonra bir hafta olayını en son denediğimizi ve bunun ne kadar berbat olduğunu düşünüyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı ama sözünü bitirmediğini hissettim ve bekledim.

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye devam etti. "Ve seninle, sadece seninle, dağ evimizde bir hafta geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama her şeyi berbat edeceğimden korkuyorum ve seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum."

Beni öldürdü. "Korktuğun şey bu mu?" diye sordum. "Beni hayal kırıklığına uğratmaktan mı? Kaç yıldır evliyiz?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Abby." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Öncelikle, bütün hafta boyunca tasmamı takmanla ilgili tek kelime ettiğimi sanmıyorum. İstediğim şey bu değil. Hiçbir zaman da olmadı. Aslına bakarsan, yedi gün yirmi dört saat daha fazlasını istediğime dair en ufak bir fikrim olsaydı, yıllar önce yaşadığım o bir hafta beni aksi yönde ikna etmeye yeterdi. İkincisi, beni hiç hayal kırıklığına uğratmadın. Kabul ediyorum, beni bir ya da iki kez çok kızdırdın ama hayal kırıklığına uğratmak kelimesini asla kullanmam."

Rahat bir nefes aldı. "Sanırım aşırı tepki verdim ve her şeyi fazla düşündüm."

"Bu ilk kez olmuyor," dedim sırtarak, daha az gergin görünmesine şükrederek.

"Sonuncu olacağından da şüpheliyim."

Hızlı bir öpücük için onu kendime çektim, keşke bu gece kulüp işim olmasaydı. Ama vardı ve Abby'yi bir haftalığına götürebilmek istiyorsam bu işi bitirmem gerekiyordu.

Yakında, kendime söz verdim. Onu uzun bir süre kendime saklayacağım.

ABBY

Ertesi öğleden sonra Nathaniel çocukları Daniel ve Julie'nin evine götürdükten sonra mutfakta oturdum. Çift bir gece önce kulüpteydi ve Nathaniel'i çocukları toplantı için evlerine getirmeye davet etmişti. Görünüşe göre bir başka arkadaş olan Jeff de iki çocuğuyla birlikte orada olacaktı, çünkü karısı Dena benimle olacaktı. Nathaniel, Noel'e bu kadar yakın bir zamanda tek başına bir ebeveyn olarak alışveriş merkezine gitmektense arkadaşlarını ziyaret etmenin daha iyi olacağına karar verdi. Ona bir şey olmazdı ve bunu o da benim kadar iyi biliyordu. Ama onu suçladığımı söyleyemezdim. Eğer bu kararı ben vermiş olsaydım, haftanın herhangi bir günü tatil alışverişi çılgınlığı yerine onların evini seçerdim.

Gerekenden erken çıkmışlardı çünkü Nathaniel hazırlanmam için bana bolca zaman tanımak istiyordu. Saate baktım ve insanlar gelmeye başlamadan önce yaklaşık beş ila on dakikam olduğunu tahmin ettim. Bu da Nathaniel'in bir gün önce bana yaptığı teklifi düşünmek için aynı süreye sahip olduğum anlamına geliyordu.

Onunla bir haftalığına gitmek istemediğimden değil. Bavulumu toplayıp hemen gitmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmış gibi davranıyordum. Ama gerçek şu ki ikimizin de umurunda olan şeyler vardı. Özellikle de Elizabeth ve Henry'nin. Kendi kendime Linda'nın biz yokken onlara bakmayı hiç umursamayacağını ve çocukların onunla vakit geçirmeyi sevdiğini söyledim. Sadece bir haftalığına gitmiş olacaktık ve döndüğümüzde Noel'e daha bir hafta vardı. Peki benim sorunum neydi?

Bunun bir kısmı tam da Nathaniel'e söylediğim şeydi. Bir haftalığına uzaklaşmaktan bahsettiği anda, aklım doğrudan bir haftalık oyun girişiminde bulunduğumuz zamana gitti. Bu, tekrar yapmaya hevesli olduğum bir deneyim değildi. Nathaniel'in dün bir haftalık oyun niyetinde olmadığına dair verdiği güvence kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

Yine de gitmemiz gerektiğine tam olarak ikna olmamıştım. Sebebini tam olarak ifade edemiyordum. Bir neden olduğundan da emin değildim. Daha çok, ne zaman gitmeyi düşünsem hissettiğim bir huzursuzluk duygusuydu. Nathaniel ve benim kendi başımıza uzaklaşmak istememizin yanlış olduğunu düşündüğümünden değil. Çocuklar için de endişelenmiyordum.

Kendime bile açıklayamadığım endişelerimi Nathaniel'e nasıl anlatmaya çalışabilirdim ki? "İsviçre'ye gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum çünkü ne zaman gitmeyi düşünsem midemde garip bir his oluyor." Homurdandım.

Kapı zilin sesi beni elimdeki işe geri döndürdü. Odaklanacak başka bir şey bulduğuma sevinerek ön kapıya doğru yürüdüm. Julie ve Dena diğer tarafta bekliyorlardı ve kapıyı açtığımda gülümsüyorlardı.

"Selam çocuklar," dedim kapıyı daha geniş açarak. "İçeri gelin ve kendinizi evinizde hissedin. Her şeyin nerede olduğunu biliyorsunuz." "Teşekkürler, Abby." Dena şapkasını çıkarıp elini salladı. sarı saçlarını uzattı. "Sanırım bugün zayıf olabiliriz. Grip ağır vurdu." Hasta olan dört kişinin listesini sıraladı.

"Geriye kim kalıyor? Lynne, Sasha ve birkaç kişi daha mı?" Zihnimde genellikle katılan itaatkârların bir listesini çıkararak sordum.

"Bu hafta Lynne ile hiç konuşmadım," dedi Julie. "Ama Sasha da burada olmayacak."

"Aynen öyle." Dena oturma odasına girdi ve kanepeye oturdu. "Bugün Finlandiya'ya gidecekleri gün, değil mi?"

"Finlandiya mı?" Dena'nın yanındaki aşk koltuğuna oturarak sordum. "Neden Finlandiya?"

Julie gözlerini devirdi. "Cole onun her zaman Kuzey Işıklarını görmek istediğini öğrendi, bu yüzden onu Finlandiya'ya götürüyor. Yanında camdan bir iglo olan bir kulübede kalacaklar, böylece yıldızların altında uyuyabilecekler ve donarak ölmeyecekler."

Telefonum bir mesajla çaldı. Julie ve Dena Finlandiya'ya yapılacak bir tatilin kulağa ne kadar romantik geldiğini tartışırken kim olduğunu görmek için cebimden çıkardım.

Ekranda gördüğüm Lynne de gelemeyecekti. "Lynne unuttuğu bir okul etkinliği olduğunu ve bugün gelemeyeceğini söyledi," dedim diğer kadınlara. "Bu kadar çok kişi dışarıdayken, önemli bir şey konuşmayı ertelemek muhtemelen en iyisi."

Julie, "Kimsenin gelmemesi için buraya kadar gelmek zorunda kalmanızdan nefret ediyorum," dedi.

"Nathaniel'in kulüpte halletmesi gereken bir işi vardı," dedim. "Biz de gelirdik zaten."

"Ve şimdi beklenmedik bir kız arkadaş zamanı geçiriyoruz," dedi Dena. Üçümüz arasında kız arkadaşla vakit geçirmeye en çok ihtiyacı olan kişi oydu. İki küçük çocuk annesiydi ve evden yasal danışmanlık yapıyordu. Kocası Jeff ise güvenlik sektöründe çalışıyordu. Onun hem harika bir baba hem de koca olduğunu bilmeme rağmen, dünyadaki hiçbir şey kız arkadaşların yerini tutamazdı.

Julie bana doğru bir bakış atarak, "Evet," dedi. "Ama burası çok sıkıcı. New York'ta neler oluyor?"

Güldüm. "Manhattan'da değil Hamptons'da kaldığınızı biliyorsun, değil mi?"

Julie omuz silkti. "Yine de burada olan her şeyden daha heyecan verici olmalı."

Bir şey söylememeyi düşündüm ama söylememek için bir neden göremedim. "Nathaniel ikimizin Noel'den iki hafta önce bir haftalığına İsviçre'ye gitmemizden bahsetti."

İkisi de şaşkınlıklarını gizlemeyi başardılar ama ilk konuşan Julie oldu. "Orada bir dağ eviniz var, değil mi?"

"Evet," diye onayladım. "Balayımız için oraya gitmiştik. O zamandan beri de gidiyoruz ama hep çocuklarla."

"Pek heyecanlı görünmüyorsun," dedi Julie. "Gitmek istemiyor musun?"

"Durum bundan daha karmaşık."

Yüz ifadesinden, beni bir sonraki uçağa atlayıp gitmekten alıkoyacak kadar karmaşık olan şeyin ne olduğunu anlamadığı anlaşıyordu. Yanında oturan Dena ise meseleyi anlamış gibi başını salladı.

"Çocuklara kim bakacak?" diye sordu.

"Nathaniel'in teyzesi. Tüm niyet ve amaçlar için kayınvalidem," diye açıkladım. "Kendisi emekli bir doktor ve Brooklyn'de yaşıyor. Ama o değil. O harika biri ve çocuklar onu çok seviyor." İçimi çektim. "Dürüst olmak gerekirse, neden zıplayıp durmadığımdan emin değilim."

"Çocukları bir haftalığına bırakmaktan daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?" Dena sordu. "Jeff ve ben bir gece ayrı kaldık ve sanırım her beş dakikada bir bizimkileri kontrol etmek için onu neredeyse delirtiyordum."

"Hayır," dedim düşünerek. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Çocukları daha önce de bırakmıştık, aradan uzun zaman geçmiş olsa da."

"Ama gitmek istiyorsun?" Julie tekrar sordu. "Orada oturup kocamla bir hafta yalnız kalmaktansa başka bir şey yapmayı tercih edeceğimi düşünümüyorsun, değil mi?"

Kulağa ne kadar saçma geldiğine dair bir kahkaha attım. "Öyle değil. İkimizin birlikte olma düşüncesine bayılıyorum."

Noel'e bu kadar yakın olsa bile baş başa kalmak. Ne zaman gitmeyi düşünsem içimde garip bir his oluyor."

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu, ama kendim tam olarak anlamasam bile bir düzeyde mantıklı olduğunu umuyordum. Julie hâlâ bana delirmişim gibi bakıyordu ama sanırım Dena en azından biraz anlıyordu.

"Biliyor musun," dedi Dena birkaç dakikalık sessizliğin ardından. "Bölge Savcısı için çalışırken, ofisimizde bir kadın vardı. Kocasının ne iş yaptığını hatırlamıyorum. Sanırım ilaç satışıyla ilgili bir şeydi. Ama her neyse, adam sürekli uluslararası seyahatlere çıkmak zorunda kalırdı ve kadın da onunla birlikte giderdi." Dena kaşlarını kırıştırdı. "Çok garipti, ya da en azından o zamanlar öyle olduğunu düşünüyordum. Şimdi anlıyor gibiyim. Ne zaman uçsalar ve çocukları değil de sadece kendileri gitseler, ikisi asla aynı uçakta uçmazdı. Asla. Eve giderken ya da dönerken hep ayrı uçaklara binerlerdi."

"Bu çok tuhaf," dedi Julie. "Bunu neden yaptılar?"

Dena, "Çünkü bir uçak düşerse çocuklar yetim kalmayacakmış," diye açıkladı.

"Sanırım anlıyorum, ama bana ürkütücü geliyor." Julie ürperdi. "Kim böyle şeyleri düşünmek ister ki? Ayrıca, uçmak araba kullanmaktan daha güvenli değil mi?"

"Öyle diyorlar," dedim ona. "Ve bir jetimiz olduğu için, istesem bile Nathaniel'in ticari uçuş yapmama izin vereceğinden şüpheliyim."

Bir an için Dena'nın söylediklerini düşündüm. İkimize de bir şey olmasından ve çocukların ebeveynlerinden birine sahip olamamasından mı korkuyordum? Öyle olduğunu düşünmüyordum. En azından benim zihnimde bunun mantıklı olmasının tek yolu, hayatımızın her alanını bu ölçüde yaşamamızdı. Araba yolculuğunun daha tehlikeli olduğu söylendiğine göre, bu bir yere giderken ayrı ayrı araba kullanmamız gerektiği anlamına mı geliyordu? Bunun bir cevap olduğunu hayal bile edemiyordum. Eğer öyle olsaydı, Nathaniel'in uzun zaman önce bu konuda ısrar edeceğini düşünürdüm. Ne de olsa, on yaşındayken iki çocuğu da yetim kalmıştı.

anne ve babası bir araba kazasında ölmüş. Onlarla birlikte arka koltuktaydı ve Linda'dan öğrendiğime göre hayatta kalması bir mucizeydi.

Dena sessizliği bozarak, "Dostum, bugün içimiz karardı," dedi.

"Ve hastalıklı," diye ekledim. "Julie'yi suçluyorum, bana Delaware haberlerini söylemeliydi. En azından sıkıcı, hastalıklı değil. Hadi ama Julie, paylaşmaya değer bir haber olmalı."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz ifadesi değişti. Hayal gördüğümü düşünüyorsam diye söylüyorum, Dena da belli ki bunu fark etmişti.

"Bize söylemediğin şey ne Julie?" diye sordu.

Julie alt dudağını ısırıldı. "Bugün bir şey söylemeyecektim çünkü daha fazla insan olacağını düşündüm ve önce Sasha'ya söylememek doğru gelmedi çünkü o benim en iyi arkadaşım ve her zaman her şeyi önce ona söylerim."

Dean, "Ama sevgilisiyle Finlandiya'ya gitti, yani onun yerine diğer kız arkadaşlarına söyleyebilirsin ve geri döndüğünde ona söylediğinde şaşırmış gibi yaparız," dedi.

Julie'nin gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Daniel ve ben hamileyiz!"

Dena bir çılgılık attı ve ona sarıldı. Ben de yerimden fırladım ve aynısını yaptım.

"Bu çok hızlı oldu," dedi Dena. "O kadar uzun süredir evli değilsiniz."

Julie, "Üç çocuk istediğimizi biliyorduk ve artık gençleşmiyoruz," dedi. "Ve gebe kalmakta zorlanan o kadar çok insan tanıyoruz ki, hemen başlamanın en iyisi olacağını düşündük." Omuz silkti. "Görünüşe göre şanslı olanlardan biriymişiz. Hiç de uzun sürmedi."

"Ne kadar ilerledin?" diye sordum. "On hafta," diye yanıtladı Julie.

"On hafta mı?" Dena sordu. "Ve kimseye tek kelime etmedin, Sasha'ya bile?"

Julie başını salladı. "Emin olmak istedim. Bir şey olmasından ve düşük yapmaktan korkuyordum."

bir şey. Bu çok yaygın."

Dena başını salladı ve yanağındaki yaşı sildi.

"Ama," diye devam etti Julie. "Geçen hafta başında doktora gittiğimizde kalp atışlarını duyabiliyorduk. Bundan sonra düşük yapma ihtimalinin çok azaldığını söylediler."

Aklım başka yerdeydi. "Üç mü dedin?"

Julie kıkırdadı. "Muhtemelen fikrimizi değiştireceğiz ama şu anki planımız bu."

Dena, "Jeff ve ben üçüncü bir çocuk yapmayı düşündük ama iki çocukla yetinmeye karar verdik," dedi.

Birkaç dakika hamilelik ve bebekler hakkında konuştuk. İki kez hamile kalmayı çok sevmiştim ama bu üçüncü bir çocuk sahibi olmak için tek başına yeterli bir neden değildi. Nathaniel ve ben her zaman sadece iki çocuk istediğimizi söylemiştik ve hayatımız dördümüzle tamamlanmış gibi hissediyordu. Şu anda hepimiz o kadar meşguldük ki, yeni doğmuş bir bebeğin bu karışıma ne katacağını hayal bile edemiyordum.

Julie bana her iki hamileliğimde de gittiğim kadın doğum grubu hakkında bir soru sordu ve ben de dikkatimi tekrar elimdeki konuşmaya çevirdim.

ABBY

İKİ HAFTA SONRA, İsviçre'nin Zermatt kentindeki dağ evimizin önünde elektronik bir taksiden indik. Ben ona bizim diyorum ama teknik olarak benim çünkü Nathaniel onu bana balayımızda vermişti. O valizlerimizi toplarken ve şoföre bahşış verirken ben ön kapıya giden taş patıkaya doğru ilerledim.

Mülk sahipleri olarak elektrikli bir arabamız vardı, çünkü Zermatt'ta sadece bu tür arabalara izin veriliyordu, ancak biz ziyaret ettiğimizde bile çoğunlukla garajda kalıyordu. Çoğu insan yürüdü, ancak köye yürümek için çok uzaktı ve kendi aracımız olduğu için taksilere güvenmek zorunda kalmadık.

Berrak kış havasını içime çekmek için sessiz bir dakika geçirdim. Başka hiçbir yerde buna benzer bir şey yoktu. Bizimki gibi başka bir dağ evi de bulamamıştım.

Üç katlı ev, bulunduğu dağın yamacından oyulmuş gibi görünüyordu. Komşularımız olmasına rağmen, görülebilecek kadar yakın değillerdi. Dağ evinin en üst katından baktığınızda, gündüzleri neredeyse uzaktaki köyü görebiliyordunuz. Daha kolaydı

Geceleri yerini tespit etmek için ışıklar bir çocuğun oyuncak seti gibi görünmesine neden oluyordu.

İkinci ve üçüncü katlarda bulunan tavandan tabana pencereler de Matterhorn'un inanılmaz manzarasını görmeye olanak sağlıyordu.

Başlangıçta yaygara koparmış olsam da, dağ evimizi gerçekten çok sevdim ve İsviçre'de geçirdiğimiz her zamana değer verdim. Çocuklar da çok sevdi ve bu aslında onlar doğduğundan beri onlar olmadan buraya sadece ikinci gelişimizdi. İlki yıllar önce Cole ve Sasha'nın İngiltere'deki tasma töreninin ardından gerçekleşmişti. Ama o sadece bir hafta sonu içindi.

Bu seferki ziyaretimiz bir hafta sürecekti.

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. Bütün bir hafta boyunca sadece ikimiz olacaktık. Hala evdeyken, birlikte bu kadar çok yalnız zaman geçirme fikri kulağa harika geliyordu, ama belirsiz, biraz bulutlu bir vizyonda. Dağ evinin kapısında dururken, önümüzdeki birkaç gün önümde uzanan boş bir tuvalken, bu vizyon daha az bulutlu hale geldi.

Nathaniel yanımda durup bana bir bakış atana ve sorunun ne olduğunu sorana kadar tavrımda herhangi bir değişiklik olduğunu fark etmemiştim.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Neden?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Bir şey hakkında endişeli görünüyordun."

"Değilim," dedim anahtarımı alıp kapının kilidini açarken. "Bilinçaltımdaki anne benliğim çocuklar için endişeleniyor olmalı."

Başıyla onayladı ve çantalarımızı almadan önce içeri girmemi bekledi. Bilinçaltımdaki anne benlik ifademe inandığını sanmıyorum. Ama en azından kulağa mantıklı geliyordu. Kafamdan geçen gerçek düşüncenin aksine, o kadar mantıksızdı ki kabul etmeyi reddettim.

İçeri girdim ve etrafa hızlıca bir göz attım. Nathaniel dağ evini hazırlatmıştı.

Buzdolabının ve kilerin dolu olması da dahil, böylece market alışverişi konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

Yürümeye devam ettim ve merdivenlerden yatak odamıza çıktım. Nathaniel sadece birkaç adım geriden takip etti, on yılı aşkın süredir benimle birlikte yaşadığı için tam olarak nereye gittiğimi biliyordu.

Seyahat etmek beni hep iğrenç ve kirli hissettirmiştir. Uluslararası seyahatler daha da fazla. Her on seyahatten dokuzunda, varış noktamıza ulaştıktan sonra yaptığım ilk şey duş almak olurdu ve her zaman bunu düşünerek bavulumu hazırlardım. El çantamı yatağın üzerine koyarak, seyahat tuvalet çantamı ve bir takım temiz kıyafetimi çıkardım.

Tuvalete giderken yanından geçerken Nathaniel bana bilmiş bilmiş sırıttı. Ama o beni nasıl tanıyorsa, ben de onu öyle tanıyordum. Ben duş alırken o da istediği her şeyin yerine getirildiğinden emin olmak için iki kez kontrol edecekti.

Bu yüzden kendim içeri girdikten otuz saniye geçmeden duş kapısı açıldığında neredeyse çığlık atıyordum. Ses ağzımdan çıkmadan önce yutkundum. Bunun yerine, onun çıplak haline hayranlıkla bakmak için birkaç saniye ayırdım ve sonra göğsüne bir tokat attım.

"Ne oluyor be?" diye sordum. "Ödümü kopardın!"

"Neden? Başka birinin çıkıp gelmesini mi bekliyordun? Duşun mu?" diye alay etti.

Çıplaktı, ama bana dokunmuyordu, ve bana alaycı mı dedi? Ben olsam ona gününü gösterirdim. Arkamı döndüm ve omzumun üzerinden şöyle dedim. "Kimseyi beklemiyordum. Burayı kontrol edeceğini düşünmüştüm." Ellerimi sabunladım ve o yokmuş gibi davranarak vücudumda gezdirdim.

"Planım buydu," dedi. "Ama sonra seni burada tek başına, çıplak, ateşli ve ıslak düşündüm ve başka bir şey yapmadan önce seni becermem gerektiğini fark ettim. "

Verdiği cevap, müstehcen konuşması ve bunu sesini sakın ve soğukkanlı tutarak yapmayı başarması, beni ılık sudan daha hızlı ısıtan ihtiyaç ve arzu kıvılcımları gönderdi.

"Oh?" Ciyakladım.

Bir anda arkama geçti. Uzandı ve üstümüzdeki duş başlıklarını kapattı, sadece yan taraftakileri üzerimizde tuttu. Bu hareketle siki bana sürtündü ve boğazımdan çıkan iniltiye engel olamadım.

Kıkırdadı ve st kollarımdan tutarak arka tarafımı önüne yaklaştırdı. "Oh, evet. Ve bu sesle, senin de bunu çok istediğini söyleyebilirim."

Bütün haftamız vardı. Oynamaya devam etmeye karar verdim. "Bunun benim olduğuna eminim, acaba buraya son geldiğimizde çok sevdiğimiz peynirden daha fazla bulabilir miyiz, ses."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Peynirden olduğuna eminim."

Bizi duşun içine yerleştirilmiş banka doğru götürürken sessiz kaldı. "Eğilin. Ellerini oturağa koy."

Kıçımı havaya kaldırarak eğildiğimde beklenti ve ihtiyaç eşit ölçüde üzerime yıkandı. Elini en hassas tenime keskin bir tokat atmak için aşağı indirdiğinde beklenmedik bir hisle nefesimi içime çektim.

Oh.

"Peynirin seni bu kadar ıslattığına inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu bir tokat daha atarak.

Benim.

"Yoksa başka bir şeyin dşncesi miydi?" Tokat.

Tanrım.

"Başka bir şey de olabilirdi." şu anki hareketleri beni ne kadar tahrik etse de, beni boşaltmaya yetmiyordu ve o da bunu biliyordu.

Tokat. "Olabilir miydi?"

Sızlanmak istedim ama yılların deneyimiyle sızlanmanın bana hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Aynı noktaya tokat attı ve ben de yanağımın iini ısırdım. Dürüst olmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Kendimi çok boş hissediyordum ve ona içimde en kötü şekilde ihtiyacım vardı.

"Başka bir şeydi," dedim, ama niyet ettiğimden daha çok bir sızlanma gibi geldi.

Elini çekti ama bu düşündüğüm rahatlamayı sağlamadı. Çünkü elini bacaklarımın arasında tutmaya devam ediyordu.

"Anlat bana," dedi, bir yandan da parmaklarıyla neredeyse içimi dolduracak bir şey yapıyordu ama tam olarak değil.

Yardımcı olup olmayacağını ya da birazcık hareket edip etmeyeceğini görmek için kıcımlı biraz oynattım.

"Dur," dedi.

Doğrusu, tasmaını takmadığım için ona gidip göle atlamasını söyleyebilirdim ve o da bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Ama bu senaryo ikimiz için de eğlenceli olmazdı. Cinsel bir itaatkâr olduğum gerçeğini uzun zaman önce kabullenmişim ve zaman zaman kocamın baskınlığını göstermesini istememde yanlış bir şey yoktu.

Bedenimi sakinleştirdim.

Pozisyon değiştirdi. Ucunun ihtiyacım olan yere zar zor dokunduğunu hissedene kadar konuşmadı. "Seni bu kadar ıslak yapan şey bu olabilir mi?" Sesi alçak ve sertti, bana en az benim kadar muhtaç olduğunu söylüyordu.

"Evet," dedim, gerçek bir kelimedenden çok bir inilti gibiydi. Ellerim içgüdüsel olarak bir şeyleri kavramaya çalıştı ama kaygan duş bankında hiçbir şey bulamadı.

Alay etmeye devam etmesini bekliyordum ve tek bir güçlü hareketle içime tamamen girmesine hazır değildim.

"Siktir!" O dibe vururken başımı eğdim ve ardından geleceğini bildiğim şey için kendimi elimden gelen en iyi şekilde destekledim. Hayal kırıklığına uğratmadı, kalçalarımı sıkıca ellerinin arasına alarak beni yerinde tutmak için vurucu bir ritim başlattı.

Daha fazla tahrik olmamın imkânsız olduğunu düşünürdüm ama yanılmışım. Nathaniel'in beni kendi zevki için alması ve kullanması beni her zaman tahrik etmiştir. Sadece onun tasmaını taktığımda değil, takmadığımda bile. Belki de özellikle takmadığım zamanlarda, çünkü ondan bunu yapmasını nadiren beklerdim.

"Belki de seni bu şekilde becermeye devam etmeli ve sadece kendimi boşaltmak için endişelenmeliyim," dedi, biraz bile yavaşlamadan. "Böylece daha çabuk bitiririz ve istediğin peynirden biraz almak için zamanımız olur. Sen ne düşünüyorsun?"

Düşündüğüm şey, onun hala tam cümlelerle konuşabilmesinin ne kadar büyük bir haksızlık olduğuydu. Eğer benim de tam cümleler kurabilmem mümkün olsaydı ona da aynı şeyi söylerdim. Söyleyemedim ve cevap vermeye çalıştığımda tek söyleyebildiğim "Nahhhh" gibi bir şey olması da bunu kanıtlıyordu.

"Neydi o?" diye sordu.

Ona kötü olduğunu söylemeye çok yaklaşmışım ama şu anda yaptığından başka bir şey yapmadan kendini kolayca kurtarabileceğini ve aynı zamanda beni ortada bırakacağını biliyordum. Dengeyi sağlamak için iki elime birden ihtiyaç duyduğumdan, uzanıp sorunu kendim bile halledemiyordum.

Gerçi daha bir dakika önce "Hayır" bile diyemediğime bakılırsa, mantıklı bir şey söyleyebilmem pek mümkün değildi.

Hayal kırıklığı içinde homurdandım.

Arkamdan kıkırdadı ve açısını değiştirdi. Bir sonraki hamlesi yıldızları görmemi sağladı ve bir elini kalçamdan indirip klitorisimin etrafında dolaştırdığında neredeyse teşekkür etmekten ağlayacaktım.

"Endişelenmene gerek yok." Sözleri biraz önceki kadar güçlü değildi ve nefes alış veriş nefes nefese kalmaya başlamıştı. Belli ki artık birkaç dakika önceki kadar sakin, soğukkanlı ya da soğukkanlı değildi. "Bugün seni reddetmeyeceğim."

O noktaya kadar beni öyle bir çılgınlığa sürüklemişti ki, serbest kalmamın bir gelgit dalgası gücüyle üzerime çökmesi için parmaklarının sadece birkaç kez geçmesi gerekti. Nathaniel de uzun sürmedi, saniyeler sonra arkamdan geldi.

"Aman Tanrım," dedim, nefesimi topladığımda ve o beni banktan kaldırdığında. "Bu tamamen

beklenmedik."

Seks hayatımız her zaman düzenli ve tatmin edici olsa da, beni bu kadar beklenmedik bir şekilde almalı uzun zaman olmuştu. İsviçre'de sadece ikimizin olduğu bir hafta geçirme ısrarının, aklına gelen en iyi fikirlerden biri olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

"İyi anlamda, umarım," dedi ellerini köpürterek ve duş almama yardım ederek.

İyiliğine karşılık verdim, sabunu ondan aldım ve göğsünü yıkadım. "Duşta çıplak olman şimdiye kadarki en iyi şeyden başka bir şey olamaz."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi. "Gerçek şu ki, bugün bunu yapmayı planlamamıştım."

Ne dediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı kırıştırdım. "Bunu söylerken duşta seksi mi kastediyorsun, yoksa her zamanki seksi mi?"

"Konuşana kadar fiziksel bir şey planlamamıştım."

"Ne hakkında konuştuk?"

Ellerini indirdi. "Bu hafta benimle gelme konusundaki isteksizliğin hakkında."

Tartışmak için ağzımı açtım, bunun isteksizlik olmadığını ve isteksizlik olsa bile bunun onunla bir ilgisi olmadığını söylemek için, ama elini kaldırdı.

"Şu anda bunu tartışmayacağız," dedi. "Neden?"

"Çünkü konuştuğumuzda, bunun çıplak ve ıslakken olmasını istemiyorum."

Cevabı o kadar çılgınca geldi ki, söylediği kelimelerin gerçekten bunlar olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Ama ben ona ne demek istediğini soramadan, o benim yerime cevap verdi.

"İkimiz de kuruyken seni dizime yatırıp kışına şaplak atmak çok daha kolay," dedi.

NATHANIEL

Kocaman gözlerle bana baktı ve ben dilimi ısırđım. Bu şaşkın bakışın ne için olduğundan emin değildim. Onu dizime yatırmayalı, hatta tokatlamayalı çok uzun zaman olmuştu ama bundan bahsedildiğini duyunca bu kadar şaşıracağını düşünmezdim.

Duşu kapattım ve ona bir havlu uzattım, tüm bu süre boyunca hesap yaptım. "Bu şaşkın bakış ne için?" diye sordum ve sonra sanki öylesine sorulmuş bir soruymuş gibi davranarak havlumu almak için dışarı çıktım.

Abby kurulanmaya başladı ama duşta kaldı. Gerçi bu normaldi. Bu şekilde daha uzun süre sıcak kaldığını söylemişti. Çoğunlukla kuru olarak dışarı çıktığında yüz ifadesini düzeltmiş, artık şaşırmış görünmüyordu. "Bunu söylemeni beklemiyordum."

Belli ki. "Ne diyeyim?"

"Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken konuşmak istediğini, çünkü beni ıslak değil kuru bir şekilde dizine almanın daha kolay olacağını söyledin." O da benim gibi soğukkanlı konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı. "Bana o kadar uzun zamandır şaplak atmadın ki

uzun." Bir an durakladı. "Nasıl yapılacağını ya da başka bir şeyi unuttuğunu düşündüğümünden değil...."

Bir homurtuyu tutamadım. "Sanırım bunu bilmek iyi oldu."

Gözleri dans etti. "Daha çok mutlu bir sürprizdi. Bunu söylediğinde içimden bir ses bana şaplak attığını hatırladı. Yine, unuttuğumdan değil. Sanki sen bana hatırlattın ve ben de bundan ne kadar hoşlandığımı fark ettim." İçini çekti. "Bunun bir anlamı var mı, yoksa gevezelik ediyormuşum gibi mi geliyor emin değilim."

Gevezelik etmiyordu ama bu az önce söylediklerini anladığım anlamına gelmiyordu. Sanki anlamadığımı hissetmiş gibi başını eğdi. "Neden bahsettiğimi anlamadın mı?"

Başımı salladım. "Eminim bunun Y kromozomumla bir ilgisi vardır."

"Muhtemelen." Güldü. "Ya öyle ya da yolculuk bizi yakalıyor."

Sırıttım ve kollarımı ona dolayarak kendime çektim. "Büyük ihtimalle jet lag yüzünden."

Abby esnedi. "Yorgunum ama henüz uyumak istemiyorum."

"Ne istiyorsun?" Ona sordum. Şu an için mi yoksa genel olarak mı sorduğumdan emin değildim.

"Her şeyin burada olduğundan emin olmak için hâlâ ilk kontrolünü yapman gerekiyor, değil mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "O halde ben de seninle geliyorum. Duşumu böldüğün için bu adil görünüyor."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Hiç şikayet duymadım."

"Neden şikayet edeyim ki? Senin yaptığını söyledim, hoşlanmadığımı ya da yapmaman gerektiğini değil." Elini göğsümde gezdirdi. "Bugün çok alıngansın. Belki de ne istediğini sormalıyım?"

Alıngan mıydım? Hiç sanmıyorum. Elimizi uzattım. "Her şeyi kontrol ederken benimle gel."

Elimi tuttu ve birlikte dağ evine vardığımızda her zaman attığım adımları attık. Taze çarşaf lar yerleştirilmişti. Güvenlik sistemi çalışıyordu. Pencere ler ve kapılar güvenliydi. Sauna ve havuz temiz ve doluydu. Kiler ve buzdolabı belirttiğimiz malzemelerle doldurulmuştu. Gülümsedim. Abby'nin bilmediği bir şey de dahil.

"Peki, şuna bakar mısın?" Abby'ye şaşırmış gibi görünmek için elimden geleni yaparak sordum.

"Ne?" diye etrafıma bakmaya çalıştı.

Kahverengi kâğıda sarılı kareyi aldım ve yüzümü ona döndüm. "Bil bakalım bu ne?"

Ben küçük paketi ters çevirip etiketini görmesine izin verene kadar yüz ifadesinde hiçbir tanıma belirtisi yoktu. Yanakları kızardı ve nefesi kesildi. "Bu..." mu?

"Seni bu kadar ıslatan peynir mi?" Alay ediyorum. "Evet. Gerçi biz ona Mavi Jersey diyoruz."

"Mavi Jersey," diye tekrarlıyor. "Bunu nasıl unuttum bilmiyorum."

"Adil olmak gerekirse," dedim. "Tadına ilk baktığımız gün Henry, kız kardeşine kaç kez 'Kes şunu' dedirtebildiği konusunda tüm zamanların rekorunu kırmaya çalışıyordu."

Hatırlayabildiğim kadarıyla oldukça zor bir gündü. Planımız ailecek kayak yapmaya gitmekti. İsviçre'ye birkaç kez gitmiştik ve buna ek olarak çocuklar da Amerika'da birkaç kez kayak yapmışlardı. Ne yazık ki, seçtiğimiz gün o kadar kötü bir hava vardı ki, pistlere çıkarken kendimizi rahat hissetmedik. Abby ve ben onları köye götürdük çünkü hepimiz biraz kabin ateşi yaşıyorduk. En çok da Henry.

Yerel bir bistroya gitmiştik ve orada peyniri denedik. Mavi Peynirle ilgili her şeyi seven Abby, anında en sevdiği peynir olduğunu söyledi. Sunucu bizi görmeye geldiğinde Abby Henry ile ilgileniyordu. Bilgi istediğimi hatırlamaması şaşırtıcı değildi.

peynirin üzerinde. Gerçi geldiği ambalajı hatırladı çünkü dağ evine götürmek için biraz almıştık.

"En sevdiğim olduğunu hatırlamakla kalmayıp burada bizi beklediğinden emin olduğuna inanamıyorum," dedi.

"Tabii ki yaptım," dedim, peyniri yerine koydum ve onu bu kadar şaşırtmış olmasına biraz şaşırdım. Bunu bilmesini istemediğim için onunla biraz dalga geçtim. "Gerçi peynirin seni bu kadar tahrik ettiğini bilseydim daha fazlasını isterdim."

Abby bana o boğucu gülümsemelerinden birini verdi ve önümde durmak için yer değiştirdi. "Duşta yaptığım gibi sana eziyet etmem çok kabaydı."

Bir kaşımı kaldırdım, birkaç dakika önceki kadar yorgun hissetmiyordum. Özellikle de bir elini kaldırıp gömleğimin düğmelerini açtığında. "Çok kaba," diye kabul ettim. "Beni peynirle karşılaştırıyorsun."

"Ne diyebilirim ki?" Dudaklarını yaladı. "İkinizin de ağzımda olması hoşuma gidiyor."

Sikeyim.

Cadaloz. Karım tam bir cadalozdu.

Kahretsin, onu seviyordum. "Kanıtla."

Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Ancak yere düştüğünde bakışlarını ayırdı ve kendini ereksiyonumun birkaç santim ötesinde buldu. Yıllar önce ondan ya da seks hayatımızdan hiç sıkılmamış olmamın nasıl mümkün olduğunu kendime sormayı bırakmıştım. Yirmili yaşlarımda başındayken bana on yıldan fazla bir süre aynı kadınla tatmin olacağımı söyleseydiniz, kıcımla gülerdim.

Şu anda gülmüyordum. Ve eğer yirmi yaşındaki ben karşımda bu düşünceye gülmüş olsaydım, onu tokatlardım. Artık ondan ya da sahip olduklarımızdan bıkacağımı hiç sanmıyordum. Her nasılsa, yıllar süren yaşamdan, çocuklardan ve evlilikten sonra, karı koca ya da Dominant ve itaatkâr olarak bir araya geldiğimizde, daha yoğun, daha

Genç ve özgürken yaşadığım her şeyden daha duygusaldı.

Bazı şeyler zamanla daha iyi hale gelir. Samimiyet de bunlardan biriydi.

Abby tüm uzunluğumu ağzına aldığında inledim ve boğazına girdiğimi hissettim. "Siktir, Abby. Bunu yaptığında düzgün düşünemiyorum."

Bunu söylemek yanılttı çünkü güldü ve ağzıyla sikime çılgınca şeyler yaptırdı. Boşalmayı biraz daha ertelemek istedim, ancak geri çekilene kadar imkansız görünüyordu, aynı anda hem gülüyor hem de nefes alıyordu.

"Ne?" diye sordum. Neye güldüğü hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen sırtımdan kendimi alamayarak sordum.

"Sen," dedi. "Sakso çektirirken neden düzgün düşünmek isteyesin ki? Bütün mesele bu değil mi?"

O bu şekilde ifade ettiğine göre, aklıma iyi bir neden gelmiyordu. "Şey," diye başladım ve sonra durdum.

"Ciddi misin?" diye sordu. "Vergi falan mı ödemeye çalışıyordun? Sikin ağzımdayken doğru düzgün düşünmen mi gerekiyordu?"

"Söz veriyorum vergi vermiyordum, o yüzden sanırım bir şeyler yapmam gerekecek." Pantolonumu yukarı çekmek için eğildim ve kaşlarını çattığını gördüm.

"Havayı mı bozdum?" diye sordu.

"Sanırım ikimiz de yorulduk ve şimdi yumruklaşmaya başladık.

Muhtemelen en iyisi bu gecelik bu kadar yeter."

Kaşlarını çatmaya devam etti. Aceleyle pantolonumu düzeltmeyi bitirdim ve ellerine uzanarak onu yanıma çektim. "Merak etme," dedim ona. "Yakında o sakso işini tahsil etmeyi planlıyorum."

Dağ evinde hafif bir akşam yemeği yemeye karar verdik. Ertesi sabah için bir planımız olmadığından, kendi zaman çizelgemize göre yavaşça kalkabilirdik. Öğleden sonra Abby'ye en sevdiği yerel spa merkezinde yarım günlük bir program ayarlamıştım. İşi bittiğinde, haftalar öncesinden rezervasyon yaptırdığım yakındaki bir restoranda akşam yemeği için benimle buluşacaktı.

O gece onu yatmaya hazırlanırken izledim. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri, görmekten asla bıkmadığım bir etkinlikti bu. Saçlarını taramak için başını aşağı doğru çevirmesi neden bu kadar seksi görünüyordu? Boğazına losyon sürmek kadar basit bir şey ne zaman tahrik edici oldu?

Gözleri aynada benimkilere takıldı ve dudakları anlayışlı bir gülümsemeye dönüştü.

Evet. Bunca zaman sonra beni tanıyordu. Muhtemelen benim kendimi tanıdığımdan daha iyi.

Önce gözlerini kaçırdı, eğildi ve bir bacağına ortaya çıkarmak için elbisesini kaldırdı. Ne yaptığıının farkında olarak her iki bacağına da losyon sürdü, bunu yapması normalden daha uzun sürdü.

Sonunda işini bitirdiğinde yatağa doğru ilerledi ve kalan losyonu ellerine sürdü. "Bu kadar yoğun bir şekilde ne izliyordun?" diye sordu, sanki bilmiyormuş gibi.

"Sen," dedim, yatağa girip yorganın altına girerken onu kendime doğru çektim. "Başka neye bakıyor olabilirim ki?"

"Losyon sürmemi izlerken neden bu kadar büyülendiğini anlamıyorum. Bence bu, boyanın kurummasını izlemekle aynı şey."

"Evet, losyon sürmenin doğası gereği seksi bir yanı yok. Başka bir kadının losyon sürmesini izlerken aynı şeyi hissetmiyorum. Bunu yapma şeklinizle ilgili bir şey. Nedenini bilmiyorum. Tek bildiğim, gözümü alamadığım ve tüm bu süre boyunca, o losyonu sürmenin ne kadar harika olacağını düşündüğüm.

losyon gibi olabilir ve beni tüm vücuduna yayabilirsin."

Kollarımda titredi.

"Bu ne içindi?" diye sordum. "Üşüdün mü?"

"Hayır," dedi ama yorganın içine daha da sokuldu.

"Sadece seni tüm vücuduma yayabilseydim nasıl hissederdim diye düşünüyorum. İkimizin de bir şey başaramayacağından eminim."

"Pek çok şeyi başaracağımdan eminim. Ama bunların hepsi seni ve orgazmı içerecek."

Güldü ama yarı yolda esnedi. "Özür dilerim," dedi. "Seni ve orgazmı düşünmek sıkıcı olduğundan falan değil." Tekrar esnedi. "Sadece yorgunum."

Onun esnemesi benimkini tetikledi ve birkaç saniye içinde ikimiz de esnemeye başladık. Ona bir öpücük verdim. "İyi uykular, güzelim. Önümüzdeki birkaç gün zamanımızdan başka bir şeyimiz yok."

Akşam yemeğini yediğimiz beş yıldızlı otelin lobisine adım attığımda, dağ evini neden bu kadar çok sevdiğimi hatırladım. Ne zaman orada olsak, ister dördümüz bir aile olarak, ister sadece Nathaniel ve ben bir çift olarak, etrafımız insan kalabalığıyla çevrili değildi. Başkalarının etrafında olmaya karar vermediğimiz sürece sadece biz vardık.

İnsanlar lobiyi doldurmuştu ve kalabalık demesem de bir hafta boyunca yürümek zorunda kalmak istemeyeceğim kadar çok insan vardı. Biraz erken geldiğimi düşündüm ama rezervasyonlarımızın ne zaman olduğunu bilmediğim için emin değildim. Planımız yemeğe gitmeden önce barda buluşmaktı ve ben de onu orada bulup bulamayacağımdan emin olmadan oraya yöneldim.

Otele doğru kısa bir yürüyüşe çıkmadan önce spa'da üstümü değiştirip hazırlandım. Ceketimi vestiyere bıraktıktan sonra kocamı aramaya koyuldum.

Onu bulmam uzun sürmedi.

Odanın ortasındaki gürültülü barda bir taburede yüzü bana dönük oturuyordu. Durduğum yerden yüzünü görmek imkânsızdı. Benim için sorun değildi. Bir süre sırtına bakmaktan mutlu olurdum. Ama bakmak herkes için yeterli olmamıştı. Ya da en azından onun yanında, kulakları çınlasın diye konuşuyor gibi görünen kar tavşanı için yeterli olmamıştı.

Yıllar önce olsa çok sinirlenir ve kadının üzerine yürüyüp ölmek isteyip istemediğini sorardım. Ancak zamanla öfkemim o kadınlarla değil, kendimle ve güvensizliğimle ilgili olduğunu öğrendim.

Ancak Nathaniel'in gerçekten ve sonsuza dek benim olduğunu ve başkasının olmadığını kabul ettiğimde ve ancak onun beni asla terk etmeyeceğini kabul ettiğimde, bu güvensizlikler ortadan kalktı.

Artık o kadınları öldürmek istemiyordum; onlarla uğraşmak istiyordum.

Ne yapacağımı bildiğim için gülümsedim ve Nathaniel'in bana ayak uyduracağını umdum. Onun yanına gitmeden önce, iyi görüldüğümde emin olmak için lobideki kadınlar tuvaletine uğradım. Nathaniel'i çıldırtacağını bildiğim bir elbise seçmiştim. Duşta sadece bir kez seks yapmıştık ve neredeyse iki gündür İsviçre'deydik. Bu kurak dönemin bu gece sona ermesi için elimden geleni yapacaktım.

Birkaç kişinin başını döndürecekimden emin bir şekilde kadınlar tuvaletinden çıktım ve bara doğru ilerledim. Sadece Nathaniel'in sırtına odaklanarak bir kez bile dikkatimi dağıtmamayı başardım. Kar tavşanı hâlâ onun sağ tarafındaydı ve konuşmaya devam ediyordu. Gözlerimi devirdim. Nathaniel ellerini barın üstüne koymuş, evlilik yüzüğünü küstahça gösteriyordu ve o hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Neyse ki, en azından benim için, sol tarafındaki tabure boştu. Telefonumu çıkardım, bir görüşme yapıyormuş gibi davrandım ve kendimi pürüzsüz derinin üzerine bıraktım.

"Evet," dedim hattın diğer ucundaki kimseye. "Tam olarak böyle oldu." Sanki bir cevap bekliyormuş gibi durakladım. "Şu anda bir bardayım," diyerek Nathaniel'e baktım. "Buranın adı ne?" Tavşan kız her ne söylüyorsa sözünü keserek sordum.

"Bir konuşmanın ortasındayız," dedi bana. "Kaba olma."

Kimseye "Seni sonra ararım," dedim ve aramayı sonlandırıp telefonumu çantama geri koyarak büyük bir olay yarattım. "Ne dedin sen?" Kar tavşanına sordum.

Bir elini kalçasına koydu. "Bir konuşmanın ortasında olduğumuzu ve senin kaba davrandığını söyledim."

"Ne kadar aptalım." Elimi göğsüme götürdüm. "Beyefendinin konuşmanıza dahil olduğunu bilmiyordum. Durduğum yerden sanki tüm konuşmayı siz yapıyormuşsunuz gibi görünüyordu."

"Çünkü dinliyor." Nathaniel'e baktı. "Öyle değil mi, Nathan?"

Tanrım, gecesini bile doğru söyleyememişti. Nathaniel sohbete katılmakla ya da tavşanın adını düzeltmekle ilgilenmiyor gibiydi. Aslında, arkasına yaslanıp ikimizin laf dalaşını izlerken harika vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Onu hiç duymamış gibi davrandım ve Nathaniel'in tokalaşması için elimi uzattım. "Abigail King," dedim. "Ama herkes bana Abby der."

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. O kadar iyiydi ki. Elimi sıktığında gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu. "Tanıştığınıza memnun oldum, Abigail. Nathaniel West."

Fuuuuuck. Adımı o ses tonuyla söylediğinde vücudumun her parçası tepki verdi. Ayaklarımın üzerinde durmak ve dizlerimin üzerine düşmemek için tek yapabildiğim buydu. Ve yüzüne bir kez baktığımda vereceğim tepkinin ne olacağını çok iyi bildiğini gördüm.

"O zevk bana ait, Nathaniel."

"Eminim hepsi senin değildir," diye cevap verdi. "Bana biraz ayırabilir misin?"

"Olabilir. Ama sadece birazcık." Üst dudağımı yaladım çünkü bunun onu çıldırttığını biliyordum. "Neden bana bir içki ısmarlamıyorsun ve bunu daha fazla tartışmıyoruz?"

Cevap vermedi ama barmene eliyle işaret etti. "Ben bir Trios Dames Our Bruin ve bir...?" Nathaniel ne istediğimi bilmiyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ben bir bardak kırmızı alayım," dedim. "Özel bir tane var mı?"

Başımı salladım. "Sen karar ver."

"Hanımefendi için de bir bardak Gialdi Merlot Sassi Grossi," dedi Nathaniel barmene başıyla beni işaret ederek.

Görmezden gelinmekten bıktığı her halinden belli olan kar tavşanı, pipetiyle içkisini karıştırarak buzun bardağa çarpmasına neden oldu. "Her neyse," dedi. "Dediğim gibi - "

"Ama tatlım," dedim ona sahte bir üzgünüm tonuyla. "Seni dinlemiyordu."

Az önce söylediklerime inanamamış gibi çenesi düştü. İtiraz eder gibi bir ses çıkardığında ve sanki beni yalanlayacak bir şey söyleyecekmiş gibi Nathaniel'e baktığında gülmemeye çalıştım.

"Yapabileceğin en iyi şey gidip mallarını ilgilenen bir adama satmak." Nathaniel'in omzuna bir el koydum. "Ayrıca, onun zevkine göre fazla narin olduğun izlenimini edindim. Elbette sadece bir his ama çoğu zaman doğru çıkıyor."

Bir an için benimle tartışacağını düşündüm ama Nathaniel'e baktı ve gördüğü bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu. Oturduğum yerden yüz ifadesini göremiyordum ama zaten görmeme de gerek yoktu. Yeterince uzun süredir birlikteydik, yüz ifadelerinin her birini gördüğüme emindim. Hepsini değilse bile, en azından yüzde doksan dokuzunu.

Ona hangisini verdiğini kesin olarak bilmem mümkün olmasa da birkaç tahminim vardı. Bunlardan herhangi birini geçmeye cesaret edebilecek pek fazla insan yoktu. Kar Tavşanı'nın buna cesaret edemeyeceği kesindi. Onun zevkleri için fazla narin olduğunu söylediğimde bu açık bir blöf değildi.

Onunla başa çıkabilirse ilgileneceğinden değil, ama bunu bilmesine imkân yoktu. Aralarından seçim yapabileceği çok az seçenek kalmıştı.

boğazını sıktı ve topuklarının üzerinde döndü. On saniyeden kısa bir süre içinde, yeni gelen bir beyefendiye sokulmuştu bile. İyi kurtulduk.

Barmen içkilerimizle birlikte geldi. Nathaniel kendi içkisini kaldırdı ve bir yudum aldı. "Ee Abigail," dedi. "İsviçre'deyken ne yapmayı planlıyorsun?"

Maskaralığa devam etmek istediğini anlamam bir saniye sürdü. Karnım beklenti ve heyecanla gerildi. Halka açık bir rol oyununa benzer bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Sadece bu da değil, bazı detaylara benim karar vermeme izin veriyordu.

"Planlarım mı?" diye sordum ve her şeyden çok bir oyalama taktiği olarak alt dudağımı ısırdım, ama yanıt olarak gözlerinin kararmasını kaçırmadım.

"Evet," diye yanıtladı. Bu kez sesinin tonu ve yüzündeki ifade birkaç şeyi açıkça ortaya koyuyordu. Ne onun tasmalarından birini takmamış olmam ne de bu gece oynayacağımıza önceden karar vermemiş olmamız önemliydi. Şu anda o artık Nathaniel değildi. O benim ustamdı.

Kalbim hızla çarpıyordu ve onun da farkında olduğunu biliyordum. Aklım mantıklı bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

"Burada akşam yemeği için biriyle buluşmam gerekiyordu ve görünüşe göre beni ekti." Omuz silktim. "Rezervasyon saatimizden önce barda buluşacağımızı söyledi ama bu neredeyse otuz dakika önceydi."

"Benimkini kaçırdığına göre benim de bir randevum yok gibi görünüyor." Bana hınzırca bir sırıtma yaptı. İyi ki oturuyordum. Bir sonraki sözlerinden sonra bacaklarımın beni taşıyabileceğinden şüpheliydim. "Bu yaptığın çok yaramazca bir şeydi, Abigail."

NATHANIEL

Sözlerim üzerine gözleri tahrikten kararmıştı. Sadece o değildi. Kahretsin, Abby'nin o iğrenç kadını birkaç basamak aşağı indirmesini izlemek şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şeylerden biriydi. Tanımadığım kadın, ben oturup Abby'yi beklemeye başladıktan sadece üç saniye sonra yanımda belirmişti. Nikâh yüzüğümü birkaç kez gösterdim ama gördüyse bile, ki nasıl gözden kaçabilirdi bilmiyorum, başkasına ait olduğumu umursamıyor gibiydi.

Abby ortaya çıktığında hazırlıklı değildim. İkimiz uzun zamandır rol yapmamıştık. Daha da uzun, en son toplum içinde rol yapmıştık. Vahşi ve harika karım yanıma oturup beni tanımıyormuş gibi davrandığında, tam da ihtiyacım olan şey olmuştu. Rolünü genişletmeme verdiği tepki, nefesinin şaşkınlıkla kesilmesi ve içindeki itaatkârın eridiğini neredeyse görebilmem?

Akşam yemeği rezervasyonlarımızı iptal etmeyi ve onu dağ evine geri götürmeyi ciddi ciddi düşündüm. Devam etmek ve teslim olmak. Hem onu hem de bana sunulan zevki almak için.

Ama bu ikimiz için de çok kolay olurdu. Beklentiyi yükseltmek ve gecenin büyük bölümünde onu diken üstünde tutmak çok daha iyi olurdu. Rol yapma oyununa istemeden katılması sadece ihtiyacını artıracaktı.

Mükemmel.

"Eğer durum buysa," dedi, yaşadığı şoku beklediğimden daha çabuk atlatmıştı. "Size en içten özürlerimi sunuyorum. Yaramazlık yapmak istememiştim."

"Belki de olmadı," dedim ona. "Ama bu yaşanmadığı anlamına gelmez, değil mi?"

Gözleri hararetli bir ihtiyaçla kaynıyordu.

"Hayır." Başımı eğdim. "Tekrar dene."

"Neyi denemek?"

Kulağına fısıldamak için yakınına eğildim. "Bana doğru hitap et ve yemeğe gidelim. Huysuzluğuna devam edersen hemen gideriz ve o çok istediğin şaplak işini hallederiz."

"Bence bu sizin için çok ileri bir varsayım efendim."

Aynı anda hem saygı hem de hakaret içeren bir tonda Efendim demesine sııttım. "Yine de benimle konuşan kadınla ilgilenmediğimi varsaydınız. Bu nedenle, bunu sadece kıcını arzuladığın şekilde idare edebileceğimi bildiğin için yaptığını varsayabilirim."

Yüzü pembeleşti. "Rezervasyonunuz var mı efendim?"

Sorudan kaçınmasını ve konuyu değiştirmeye çalışmasını, benimle tartışmanın boşuna olduğunu anladığı şeklinde yorumladım. Ve şaplak konusunda haklı olduğumu. "Biliyorum ve neredeyse zamanı geldi. Benimle yemeğe gelir misin Abigail?" Kolumu uzattım.

"Ne kadar centilmensiniz, efendim," dedi ve tabureden inmesine yardım etmeme izin verdi.

"Görgü kurallarının seni kandırmasına izin verme," diye uyardım. "Bu gece senin için yaptığım planlarda centilmenlikle ilgili hiçbir şey yok."

Bardan çıkıp merdivenlerden restoranın bulunduğu kata çıkarken, "Umarım öyle değildir," diye takıldı. "Bu çok sıkıcı olurdu."

AKŞAM YEMEĞİ ÇOK GÜZELDİ. Bu restoran en sevdiğimiz restoranlardan biriydi ve uzun zamandır gitmemiştik çünkü Elizabeth ve Henry tipik olarak çok uslu çocuklar olsalar da aslında onlar da çocuktı. Çocuklar düşünülerek tasarlanmadığı belli olan bir mekânda uzun ve sıkıcı bir akşam yemeğine katlanabilirler miydi? Belki de. Ama neden onları buna zorlayalım ki?

Ne zaman İsviçre'de olsak, tatildegdik. Eğer dördümüz oradaysak, bu bir aile tatiliydi. Bildiğim kadarıyla on yaşından küçük hiçbir çocuk yetişkinlerle bir saatten fazla yemek yemek istemez. Bu tatile çıkan bir çocuk için yüz kere geçerli.

Yemek boyunca oyunumuza devam edemedik. Oturup menülerimizi aldıktan sonra Abby, balayımızdaki ilk ziyaretimizde sipariş ettiğimiz başlangıç yemeklerinin olduğunu fark etti. Burada son yediğimizde menü değişmişti ve onları çıkarmışlardı.

"Acaba mevsimsel mi?" Ona sordum. "Buraya en son yalnız geldiğimizde yaz mevsimiydi. Ondan önce genellikle yılın bu zamanlarında gelirdik."

"Evet," dedi Abby. "Ama her zaman Noel'den sonra."

Kesinlikle, çünkü bu yıldönümümüze denk geliyordu, ama bundan bahsetmesinin nedeni bu değildi. Gözlerimi ona diktim. "Bu konuyu tekrar açmayacaksın, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, daha önceki tehdidimi ciddiye alacağım."

Sadece yarı şaka yapıyordum. Abby'nin bir şeyi beğenmediğinde bana söyleyecek kadar güvende hissetmemesini asla hayal edemezdim. Ama o atı ölene kadar dövmüştük ve dünyadaki hiçbir kalp masajı onu hayata döndüremezdi.

"Hayır," dedi. "Sadece Noel'den önce burada ilk kez yalnız kaldığımızı kastetmiştim."

O haklıydı. Birkaç yıl önce, tatilden önceki birkaç haftayı çocuklarla birlikte İsviçre'de geçirmiştik. Ancak Noel günü her zaman Hampton Malikanesi'ndeki evimizdeydik. Bu şekilde ailemizle vakit geçirebiliyorduk.

"Ve Noel Baba bizi nerede bulacağını biliyor," derdi Henry, ablasına ne kadar söylerse söylesin Noel Baba'nın nerede olduklarını bildiğine inanmazdı.

Ama o sırada çocuklar aklımızdan çok uzaktaydı. Sabah erken saatlerde görüntülü sohbet etmiştik çünkü Abby'nin spa'da olması ve akşam yemeği planlarımız nedeniyle bu gece zamanın zor olacağını biliyorduk. İkisi de Linda ve kuzenleriyle çok eğleniyorlardı. Linda bize onları yatağa yatırırken hiç zorlanmadığını çünkü yatma vakti geldiğinde çok yorgun olduklarını, uykuya dalmadan önce onları banyo yaptırmak ve dişlerini fırçalamaktan başka bir şey yapamadığını söyledi. Linda kısa bir süre sonra kendisinin de yattığına dair şaka yaptı.

Akşam yemeğinden sonra köyde dolaşarak, vitrin alışverişi yaparak ve sadece tatil süslemelerini inceleyerek biraz zaman geçirdik. Dağ evine döndüğümüz zamanki planlarımızın onun aklından çıkmamasını sağlamaya özen gösterdim. Parmaklarımı ensesinde gezdirdiğimde nefesinin kesilmesi ya da elimi sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha aşağıya, sırtının alt kısmına koyduğumda vücudunun incelikle bana doğru kayması bana öyle olmadığını söylüyordu.

Eve dönerken sessiz kaldım, bunu yapmanın Abby'yi itaatkâr zihin çerçevesine daha da fazla göndereceğini biliyordum. İçeri girdikten birkaç saniye sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde sezgilerim doğru çıktı. Kapıyı kilitledim.

Kendini bana bu şekilde sunması beni hiç etkilememişti. "Çok güzel, Abigail," dedim, bardaki yabancı kişiliğime geri dönerek. "Ama eminim bundan daha fazlası gerektiğini biliyorsundur."

Sessiz kaldı, başını eğdi.

"On dakika içinde yatak odasında olacağım," dedim ve uzaklaştım.

ABBY

KALBİM kulaklarımda gümbürdüyordu. G m, g m, g m sesleri kanımı hızlandırıyor, bedenimi ısıtıyordu. On kelimedenden daha az konuşmuş ve beni uzun zamandır olmadığım kadar tahrik etmişti. Beklenti ve uyarılmanın baş döndürücü karışımını içime çektim. Onun. Benimkini.

Mutfaktan gelen ayak sesleri bana yerime geçmek için çok az zamanım olduğunu hatırlattı. Bir saniye bile beklemeden ayağı kalktım ve aceleyle merdivenleri çıktım. İlk durağım banyo oldu. Çabucak soyundum, elbisemi boş bir kancaya astım ama ayakkabılarımı ve iç çamaşırlarımı yerde bir yığın halinde bıraktım.

Bir bezle elimden geldiğince yıkanmayı bitirdikten sonra dişlerimi fırçaladım. Nathaniel bir sahneden önce dişlerimi temizlememi hiç istememişti, ama seçme şansınız varsa naneli taze nefesin en iyi yol olduğunu düşünmeden edemiyordum. Listemdeki her şeyi tamamladıktan sonra banyo aynasında kendime baktım. Neyse ki yola çıkmadan günler önce tercih ettiğim ağıdacıdan randevu alabilmişim. Nathaniel'in ısrar ettiği tek şey buydu.

Saate hızlıca baktığımda pozisyon almak için üç dakikadan az zamanım kaldığını gördüm. Derin bir nefes aldım, beklentiyle gülümsedim ve zihnimi temizlemek, kendimi zihinsel olarak gelecek zamana hazırlamak için yumuşak yatak odası halısının üzerine diz çöktüm.

Nathaniel'in çoğunlukla siyah ve beyaz olan dünyasında çok az gri alan vardı. Bana on dakika içinde yatak odasında olacağını söylediğinde, ya tam on dakika içinde odaya gireceğini ya da beni kasıtlı olarak bekleteceğini biliyordum. Umarım bu gece girmeyi ertelemeye karar verdiği bir zaman değildir.

Neyse ki sadece birkaç dakika sonra merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duydum. Gülümsememi gizledim. Görünüşe göre Nathaniel de gecikmiş tatmin havasında değildi. Ayak sesleri giderek yaklaştı ve tam yatak odasının kapısı olduğunu düşündüğüm yerde durdu.

Normalde odaya girer ve benimle konuşurdu. Bu gecenin farklı olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Bu yüzden ışıklar söndüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Elektrikler mi kesilmişti? Bakmak için başımı kaldırmadım ama normalden daha karanlık görünüyordu. Pencerelerden hiç ışık gelmiyor gibi görünüyordu.

Ayrıca ürkütücü derecede sessizdi. Yatak odasında karartma perdelerimiz vardı ama onları yatma vaktine kadar indirmemiştik. Nathaniel'in onları erken takmış olması mümkün müydü?

Mutlak karanlığı açıklayacak başka bir şey düşünemiyordum.

Nathaniel tahmin ettiğimden çok daha yakın bir pozisyondaydı.

"Seni o kadar iyi göremiyorum bile," dedi karanlıkta. "Ve zihninin döndüğünü söyleyebilirim. Karanlığı mı merak ediyorsun? Düşündüm de, neden her şeyi her zaman yaptığımız gibi yapalım ki?"

Konuşmaya devam ederken etrafımda dolaşarak zaman geçirdi. "Birkaç hafta önce son zamanlarda oldukça sıkıcı olduğumu fark ettim ve bir şeyleri değiştirmem gerektiğine karar verdim."

İşleri değiştirebileceği o kadar çok yol vardı ki, niyetini anlamaya çalışmadım bile. Karanlık yeniydi. Bir göz bağı gibiydi çünkü çok mutlaktı ve hiçbir şey göremiyordum ama yine de farklıydı.

Elini omzuma koydu. Geçmiş yıllarda, bu hareket beklenmedik bir şekilde zıplamama neden olabilirdi, ama şimdi değil. Genelde olmazdı.

"Sana dokunduğumda, sanki zihninden geçen düşüncelerle vücudunun uğuldadığını hissediyorum." Sesi alçak ve yatıştırıcıydı. Karanlıkla biraz çelişiyordu ama başka bir açıdan bakarsam, ışık eksikliğinin nasıl sakinleştirici olduğunu görebiliyordum.

"Aklını başına toplamak için ne yapman gerekiyor Abigail?" diye sordu omzumu hafifçe sıkarak.

O anda neye ihtiyacım olduğunu anladım. Zihnimi sakinleştirmesi için ona ihtiyacım vardı. Beni tamamen ele geçirmesine, kontrolü ele almasına ve böylece seçim yapmama gerek kalmamasına. Ta ki var olan tek şey ben ve o olana kadar ve onun gücünde dinlenebileyim, zihnime düşünmeme, karar vermeme, sadece olma özgürlüğü tanıyabileyim.

"Sen," diye fısıldayarak cevap verdim, aydınlanmam karşısında sersemlemiştim. "Bunu yapmanıza ihtiyacım var, efendim."

Sadece sessizlik cevap verdi. Odadaki hava durgunlaştı. Artık Nathaniel'in varlığını hissetmiyordum ama yakınlarda olmalıydı. Odadan ayrıldığını gösteren hiçbir ses yoktu. Arkamı dönüp bakma isteğime direndim. Öncelikle, bir şey görmek için çok karanlıktı. Ancak en önemlisi, bunu yapmanın Nathaniel'i hayal kırıklığına uğratacak olmasıydı.

"Gözlerini senden aldım," dedi arkamdan, ama öncekinden daha uzakta. "Ve bu yardımcı olmadı."

Sessizlik geri döndü ama bu kez eskisi gibi tuhaf hissettirmiyordu. Nathaniel'in de aynı sessiz karanlıkta yakınımda durduğunu bilmek odayı davetkâr kılıyordu. Nefes aldım ve sonra nefes verdim, kendimi tüm endişe ve stresten, tüm yararsız ve zararlı düşüncelerden kurtulurken hayal ettim.

kafamın içinde birikme eğilimindeydi. Bir ciğer dolusu hava daha aldım, bu kez huzur, dinginlik ve teslimiyet içinde nefes aldım.

"Evet, güzelim," diye fısıldadı Nathaniel. "Yapman gereken şey bu."

Kendimi yenilenmiş, neredeyse boş hissedene kadar egzersizi birkaç kez daha tekrarladım, ama her şeyden çok, sadece Dominantımdan geleceğini bildiğim yenilenmeyi arzuluyordum. Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir zamanda ilk kez kendimi ona teslim ettim, gözlerimi kapattım ve beklemeye başladım.

Hava etrafımda hareket etti ve o yanımdaydı. Bedeninin sıcaklığı ve gücü ihtiyacım olan işaretti. Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve bu yeni bir keşif olmasa da, benim de onun yol göstericisi olmam beni her zaman etkilemiştir.

"Güveniniz beni asla yanıltmıyor," dedi, sesi duygu yüklüydü. Parmakları yanağıma dokundu ve uzaklaştığını duymaktan çok hissettim. Yatağa oturduğunu duyduğumda bile başımı sabit tuttum.

Bir sahnenin başında benden uzaklaşması için herhangi bir neden bulamadan tekrar konuştu, "Ayağa kalkmanı ve bana doğru yürümeni istiyorum. Sesimi takip et. Sana söz veriyorum Abigail, seni engelleyecek hiçbir şey yok. Sana çelme takacak hiçbir şey yok."

Ayağa kalktım, bacaklarımın nasıl titrediğini görünce şok oldum. Tuhaftı. İsteği basit bir şeydi. Neden uzuvlarım titriyordu? Gözlerimi kısarak bir şeyler görmeye çalıştım ama karanlık tam ve amansızdı. Ya -

"Sesimi takip et güzelim," dedi Nathaniel, aşağı doğru sarmalımı yarıda keserek.

Kafamın içinde bana bu işin imkânsız olduğunu ve Nathaniel'in böyle bir şey önerdiği için aklını kaçırdığını söylemeye çalışan sesleri susturdum. Kalbim beynime üstün geldi. Kalbim gerçeği biliyordu. Benden bunu yapmamı isteyen aklını kaçırmış bir adam değildi. O benim Dominantım, Ustam, sevgilim ve kocamdı. Beni en değerli varlığı olarak görüyordu.

En değerli, en kıymetli, en sevgili. Bana zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Sadece bedenim değil, ruhum da onun himayesinde güvendedi.

Hiç gerek olmamasına rağmen gözlerimi kapattım. Bir şekilde bunu yapmam önemli görünüyordu. Düşünmedim ama sesinin geldiği yere döndüm ve yürüdüm.

Sanki ruhlarımız bir şekilde birbirine bağlıydı. Yürümeye karar verdikten sonra ayaklarım kendiliğinden hareket etti. Hızlıca ve korkusuzca. Nathaniel bana söylemişti, bana söz vermişti, yolumu engelleyecek hiçbir şeyle karşılaşmayacaktım ve ona sorgusuz sualsiz güvenebilirdim.

Odanın öbür ucuna yürümek kalbimin sadece birkaç atışını aldı. Bir an odanın ortasında karanlıkta tek başıma dururken, bir an sonra onun kucağındaydım, dudakları kulağımdaydı, bana ne kadar gurur duyduğunu ve teslimiyetimin güzelliğiyle onu nasıl şaşkına çevirdiğini söylüyordu.

İtiraf etmeliyim ki, beni nazikçe kollarına alıp yatağın yukarısına doğru çektiğinde hazırlıksız yakalandım. Duyduğuma göre soyunuyormuş.

"Bir sorun mu var?" diye sordu, sorulmamış sorumu anladığı belliydi.

"Önemli bir şey değil," dedim.

"Abigail," dedi uyarı tonuyla, başını eğip boynumu dişlerken bile.

"Sadece... gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim." Bu sözleri söylediğimde kendimi aptal gibi hissettim ama o hiç şaşırmış gibi davranmadı.

Hatta biraz da güldü. "Öyle mi?" Ve benim cevap vermemi beklemeden devam etti. "Planladığım gece bu değildi. Ama senin yatak odasında diz çökmüş, karanlıkta beni beklemen beni etkiledi. Planımı değiştirmek zorunda kaldım."

İtirafı beni bir an için suskun bırakmaya yetti. Böylece birkaç gün içinde iki kez fikrini değiştirmiş oldu. Hiçbir zaman fikrini değiştirmedini söyleyecek kadar ileri gitmezdim.

değiştirdi, ama bunu yaptığı zamanlar nadirdi. şarj olmak için her şeyden uzaklaşmaya ihtiyaç duyan tek kişi ben değil miydim acaba?

Üştümde sabit durarak sessizliğimi tamamen başka bir anlama yordu. "Bunu istemiyor musun?"

"Ne?"

"Alternatif planım seninle sevişmek ve sana verdiğim zevkten nefes alamayana kadar vücuduna tapmak mı?"

"Bununla ilgili bir sorunun yok," dedim fısıltıyla.

"Ama seni en yakın mobilyanın üzerine yatırıp iyice ve sertçe sıkmeden önce kıcına bir şaplak atıp iyice kızartmamı tercih edersen, bunu yarın yerine şimdi yapabilirim. Yarın, bu gece yapmayı düşündüğüm şey için alternatif planım olacak."

Nathaniel'in kıcıımı okşamasından daha çok sevdiğim çok az şey vardı. Birlikte olduğumuz yıllar boyunca beni bir tür anal seks fanatiği haline getirmişti, ama diğer yarınız tarafından şefkatle sevilmenin de bir o kadar çekici olduğu söylenebilirdi.

Kollarımı Nathaniel'in boynuna doladım. "ok açđözlüyüm, ikisini de istiyorum ama şu anda sana sarılmış durumdayım ve burada, kollarında kalmayı tercih ederim. Bu gece senin hayranlığının tadını çıkarmama izin ver ve yarın sana ne kadar sapık olduğumu ve senin kendinden geçmenden ne kadar zevk aldığımı göstereceğim."

NATHANIEL

YİRMİLİ YAŞLARIMDA, cinselliğimi bir Dominant olarak keşfettiğim ilk birkaç yıl boyunca, etrafımda vanilya olarak adlandırdığım kişilere sık sık bakar ve seks hayatlarından gerçekten zevk alıp almadıklarını merak ederdim. Ne kaçırdıklarına dair bir fikirleri var mıydı? Seks harikaydı, evet, ama sapıkça seks? Lanet olsun, daha iyisi yok.

Zaman geçtikçe, bir Dom olarak deneyimim ve güvenim arttı. Otuzlu yaşlarımda başında, yaşadığım herhangi bir cinsel ilişkinin BDSM unsuru olacağını kabul etmiştim. Bu benim için sorun değildi, ya da kendime öyle söyledim. Gerçek şu ki, vanilya meslektaşlarımı izlediğimde, kendime neden kink olmadan memnuniyet bulamadığımı sormadan edemedim. Kaçırdığım başka bir şey mi vardı?

Abby dünyama girdiğinde otuz dört yaşındaydım, her şeyi alt üst etti, paramparça etti ve her şeyin bir anlamı olacak şekilde tekrar bir araya getirdi. O benim yatak odasındaki itaatkâr eşimdi, evet, ama bundan daha fazlasıydı. Onunla seks, yıllar önce küçümsediğim vanilya deneyiminden daha fazlası haline gelmişti. Çünkü onunla seks, seksten daha fazlasıydı.

Bu yüzden sahnenin ortasında planımı değiştirdim. İlk planımla devam edebilirdim ve sorun olmazdı. Yani, ikimiz de eğlenebilirdik. Her şey bittikten sonra onu kollarıma çeker, başı göğsümde ve parmaklarım saçlarında uykuya dalmadan önce biraz konuşurduk.

Ama onun beni beklediğini gördüğümde ve sonra tekrar ayağa kalkıp zifiri karanlıkta hiç tereddüt etmeden bana doğru yürüdüğünde, istediğim şey ateşli bir sahne değildi.

Onu ikna etmek birkaç dakika sürdü ama ikna olunca başımı eğdim ve onu usulca öptüm.

Abby'yi sevmek benim çok büyük bir parçamdı. Sadece hayatımın değil, varlığımın da büyük bir kısmı onunla iç içeydi. Birbirimizden ayrı yaşayabileceğimizden emin değildim. Yapamayacağımı biliyordum. Çocuklar şu anda hayatımızın büyük bir parçasıydı ve her zaman da öyle olacaklardı, ancak ikimiz de sadece kısa bir süre için çatımız altında olacaklarının farkındaydık. Büyüdüklerinde ve evden ayrıldıklarında, yine ikimiz olacaktık.

Dudaklarımız ayrıldığında ona, "Olayları benim gibi görmenize sevindim, Bayan West," dedim.

"Ne diyebilirim ki?" diye sordu o çok sevdiğim alaycı sesiyle. "İkna edici bir argüman sundun."

Kolumda olması ve alternatif plana katılması ne kadar mükemmel olsa da, oda onu göremeyeceğim kadar karanlıktı. Bu benim suçumdu, bu yüzden geri çekilmek ve ona bir dakika içinde döneceğimi söylemek zorunda kaldığımda sadece kendimi suçlayabilirdim.

"Eğer kırk beş saniyeden uzun sürerse, hiçbir şey için söz veremem" dedi ve ben güldüm.

Normalde gözlerini üzerimde hissederdim ama oda bu kadar karanlıkken bu neredeyse imkânsızdı. Günün erken saatlerinde komodinin üzerine yerleştirdiğim küçük lambaya uzandım ve onu açtım. Başka bir zaman olsa zayıf parıltı neredeyse anlaşılmaz olurdu, ama mutlak karanlıkla karşılaştırıldığında

Saniyeler önce odayı kaplayan karanlık kör ediciydi.

Abby inledi ve yorganı başına çekti. Kıkırdadım ve birkaç mum koyup yakmaya başladım. İşimi bitirip lambayı söndürdüğümde kafasını dışarı çıkarmıştı.

"Daha önce kibritleri gördüğümde aklınızda bir ağda seansı olabileceğini düşünmüştüm," dedi Abby. "Romantik olmayı planladığın hiç aklıma gelmemişti."

"Balmumu oyunu mu?" diye sordum. "Fena fikir değil." Ağda oyunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. Ne yazık ki dağ evinde ihtiyacım olan tüm ekipmanlar yoktu. "Belki eve döndüğümüzde?"

Omuz silkti, oturdu ve beni yanına almak için yorganı kaldırdı. "Ne istersen yapmaya hazırım."

"Mmm," diye mırıldandım, onu kollarıma çektim. "Böylesine hoş bir eşe sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Şanslı olanın sen olduğundan pek emin değilim." Onu yatağa doğru iterken sesi fısıltıya dönüştü. "Bunun ben olacağımdan oldukça eminim."

Onunla tartışabilirdim ama onu suskun bırakmanın zamanımı çok daha iyi değerlendirmek olduğunu düşündüm. Tek kelime etmeden vücudundan aşağı doğru indim ve yol boyunca tenine öpücükler kondurdum. Uyluklarının üst kısmına ulaştım, yumuşak nefes alışından ve aniden saçlarımı kavrayan parmaklarından zevk aldım.

Üzerine ılık bir hava üfleyerek tenine doğru fısıldadım. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum." Şu anki pozisyonu ihtiyacım olan erişimi sağlamıyordu, bu yüzden dizlerini daha da ayırdım ve aralarına yerleştim. "Çok daha iyi," dedim bu hareketim karşısında inlemesine karşılık olarak.

Teslim olmadan ve ikimizin de arzuladığı şeyi yapmadan önce birkaç dakika onunla alay ettim. O zaman bile acele etmedim. Onun vücuduna tapacağıma söz vermiştim, onu da boşaltamadım.

çabucak. Ve sonunda geldiğinde, suskunluk hedefime ulaşmış olmak istedim.

Vücudunun geri kalanıyla zaman geçirdim. Parmaklarımla dizlerinin arkasını okşadım, sonra onu ters çevirdim, böylece elimin sık sık dinlendiği noktada sırtının küçük kısmının tadına bakabildim.

Ancak en küçük bir dokunuşun onu tahrik edeceğini anladığımda onu sırt üstü yatırdım ve bir kez daha bacaklarının arasına yerleştim.

"Benim için gözlerini aç Abby," diye fısıldadım, sesim ihtiyaçla gerilmişti. Onu neredeyse arkadan yakalayacaktım ama yüz yüze görüşmek istiyordum. Aramızdaki bağı güçlendirmek için ve onun tadını daha fazla çıkarmamı sağlayacağı için.

Yavaşça gözlerini kırptırdı. Gözlerinde görünen karanlık ihtiyaç benimkileri de yoğunlaştırdı ve kendime acele etmememi söyleyerek derin bir nefes aldım. Bir elimi bacaklarının arasına attım. Yeterince ıslak olduğundan neredeyse emindim ama her zaman kontrol ederdim. Asla istemediğim tek şey onu herhangi bir şekilde incitmekti.

"Şimdi," diye ısrar etti, parmaklarımla buluşmak için kalçalarını yukarı kaldırdı. "Söz veriyorum iyiyim."

"Bu benim için asla bir endişe kaynağı olmadı. Sizi temin ederim." Dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. "Sen her zaman iyisin."

"Nathaniel?" diye sordu ve ben de kaşımı kaldırarak sordum. "Lütfen. Şimdi."

Normalde onun yalvarışlarını duymak hoşuma giderdi ve onu bekletmekle ilgili bir sorunum yoktu. Ama o anda kontrolümün sınırına tehlikeli bir şekilde yaklaştığımdan korkuyordum ve ikimizin de istediği şeyi reddetmek için hiçbir neden göremiyordum. "Madem bu kadar nazıkçe sordun."

Birlikte geçirdiğimiz son zaman duşta olduğumuz için aceleyle gelmişti ve dağ evi ne kadar güzel olsa da sıcak su ancak bu kadar dayanabiliyordu. Birlikte geçirdiğimiz zamanı soğuk bir duşta sonlandırmak istemediğimden, onu normalden daha hızlı ve istediğimden daha hızlı doruğa ulaşmaya teşvik etmişim.

Ancak bu gece durum böyle değildi. Bu gece istediğim kadar uzun sürebilirdim ve her saniyenin tadını çıkarmayı planlıyordum. Dizlerini göğsüne doğru ittim ve nefesini içine çekti çünkü o pozisyonda ne kadar derine inebileceğimi biliyordu. Ne kadar iyi hissettireceğini biliyordu.

İkimizi de daha fazla bekletmedim. Kendimi sıraya dizdim, bir hamlede içine girdim.

"Nathaniel!" diye seslendi, çoktan nefes nefese kalmıştı ve sanki ben hazır olmadan harekete geçmemi sağlayacakmış gibi kalçalarını gıcırdatıyordu. "Siktir."

"Sabırlı ol Abby," diye fısıldadım, hareketsiz durarak onun da aynı şeyi yapmasını sağladım.

"Sabrın canı cehenneme." Saniyeler önceki kadar olmasa da hâlâ kıpır kıpırdı.

"Ne kadar derin olduğumu hissediyor musun?" Sakin bir sesle sordum, her kasım ezici bir hareket etme arzusuyla gerilmiş olsa da. Abby'nin onun içine gömülürken hareketsiz kalmanın ne kadar zor olduğunu bildiğinden emin değildim.

"Evet," dedi ve vücudu rahatlamış gibiydi, belki de ben hazır olana kadar hiçbir şey vermeyeceğimi fark etmişti.

Tam da onu istediğim yerdeydi. Zevk için bana güveniyordu, ona ne kadar iyi hissettireceğimi biliyordu. Onu kollarımda tuttuğumda, dünyanın en güçlü erkeği bendim. Çünkü bana güvenip kontrolünü teslim ettiğinde böyle hissediyordum. Bir sahnede olup olmamamız ya da tasmamı takıp takmaması önemli değildi. Önemli olan bana olan inancıydı.

Geri çekildim, çekildim ama tamamen değil. Sadece yapacağım düşüncesiyle nefesini duyana kadar. Ve sonra bir kez daha içine soktum. Bu sefer daha iyi hissediyordum çünkü onu hazırlıksız yakalamıştım.

"Oh, Tanrım. Evet," diye yarı inledi.

Artık onu istediğim yere getirdiğim için memnundum, daha hızlı hareket ettim. İkimizi de uçurumun kenarına itecek kadar değil. Henüz değil. Sadece onu bir nefes ötede olduğu yere götürmeye ve elimden geldiğince uzun süre orada tutmaya yetecek kadar.

Vuruşlarımı yavaşlattım, bu da onun inlemesine neden oldu. Tırnakları sırtımı çiziyordu.

"Henüz pes etmeye hazır değilim," dedim ona. "Sanırım bunu bütün gece yapabilirim." Bu gerçekten çok uzaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk, ama eğer zihninde bunun bir şekilde gerçekleşebileceğine dair bir olasılık varsa, bunun bir gerçeklik olduğunu düşünmesini sağlamak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Kalçalarını kaldırarak beni daha da derine sokmaya çalıştı. Sırtımı dikleştirdim ve ona daha fazlasını verdim, birkaç dakika içinde etrafımda doruğa ulaşacağını bildiğim noktalara vurmak için kendimi açtım. O da bunu benim kadar iyi biliyordu ve ikimizi de ona doğru iterken yavaşlamadı ya da sürekli büyüyen tırmanışı durdurmadı.

Ben onu takip etmeden birkaç saniye önce boşaldı. Bedenimi onun üzerinde tuttum ve dudaklarımı köprücük kemiğinde gezdirdim. "Boşaldığında her zaman çok güzel oluyorsun. Zevk seni ele geçirirken yüz ifadeni izlemeyi seviyorum."

Ve ben ülkedeki en şanslı piçtim çünkü onun yüzüne o bakışı yerleştirebilen tek kişi bendim.

ABBY

Ertesi sabah uyandığım da yaramazlık yapmaya hazırdım ama iyi bir şekilde. Nathaniel hâlâ uyuyordu, ben de mümkün olduğunca sessizce yataktan çıktım. Kahvaltı yapmak için mutfığa gitmeden önce banyoda elimi yüzümü yıkayarak biraz zaman geçirdim. Çıkarken askıdan bir bornoz aldım ve üzerime geçirdim.

Normalde Nathaniel çok sevdiği için kahvaltıyı çıplak hazırlardım ama bugün domuz pastırması pişirmeyi planlamıştım. Bir keresinde üzerimde kıyafet yokken bunu yapmaya çalışmıştım. Nathaniel beni mutfakta, pastırma tavada kızarıırken çıplak tenime çarpan cızırtılı yağdan dolayı inlerken buldu. Sakince fırını kapattı ve yağın beni yakmasını izlemenin zor sınırlar listesinde olduğunu söyledi.

Yemek yapmayı severdim ve ona ve çocuklara yemek yapmaktan her zaman keyif almışımdır. Nathaniel yemek yapamadığından değil, yapabiliyordu ve evde sık sık yemek değiştiriyorduk. Ama BDSM oyunumuzun bir parçası olarak ona ev içinde hizmet etmekten aldığım ilkel bir keyif vardı.

Uzun zaman önce bunu yapımın bir parçası olarak kabul etmiş ve ne kendime ne de başkalarına açıklamaya çalışmayı bırakmıştım.

itaatkârlar. Kendimi kötü ya da suçlu hissetmek yerine, bunu onlara kink'in birçok türü ve biçimi olduğunu göstermek için bir örnek olarak kullandım. Dominantım için yemek pişirmekten hoşlanmam, onların nesneleştirmekten hoşlanmalarından daha az ya da daha çok geçerli bir oyun yolu muydu? Çünkü açıkçası bunu birkaç kez yapmıştık ve onun masası gibi davranmaktansa Nathaniel için bir şeyler pişirmeyi tercih ederdim.

Gülümsedim, Ortaklar grubumuzun yaşam tarzı hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen insanlar için en son gayri resmi bir atölye çalışması yaptığı zamanı hatırladım. Küçük gruplara ayrılmıştık ve Sasha Johnson ve ben bir grupla boyun eğme hakkında sohbet etmek için bir araya gelmiştik. Bir masa olmaksızın yemek yapmayı tercih ettiğim hakkındaki konuşmamı henüz bitirmiştim ki Sasha elini kaldırdı ve "Sen benim kıcımı mutfakta yemek yaparken görmeden önce ben on iki kişilik bir parti için iki tonlu tik ağacından ayaklı bir masa olurum" dedi.

Grubumuz o kadar çok güldü ki, Sasha'nın ustası, kocası ve görünürdeki şefi Cole iyi olduğumuzdan emin olmak için yanımıza geldi.

Nathaniel, "Sabahları ilk iş olarak karşılanmak için çok güzel bir manzara," dedi ve yere geçip bana bir öpücük verdi.

"Neymiş o?" Alay ettim. "Kahvaltını hazırlarken beni görmek mi?"

Kollarını arkamdan bana doladı ve kıkırdadı. "Gülümsemenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Kollarının arasında dönerek başımı yukarı kaldırdım ve kollarımı boynuna doladım. "Sasha'nın birkaç ay önce söylediği komik bir şeyi düşünüyordum."

"Oh?"

"Yemek yapmaktan nefret eder."

"Cole yemek pişirmeyi sevdiğine göre, iyi işliyor o zaman." "Sanırım."

Beni tekrar öptü ve bir adım geri çekildi. Bakışları tezgahın üzerinde gezindi. "Kahvaltı için yardım ister misin?"

"Hayır," dedim dikkatini çektiğimden emin olarak. "Sana böyle hizmet etmek hoşuma gidiyor."

Hemen cevap vermedi, durup beni izlemeyi tercih etti. O anda dağ evinin sessizliği beni etkiledi. İki küçük çocukla birlikte dünyamızda çok az şey sessizdi. Acaba zihnimin son zamanlarda bu kadar hiperaktif görünmesinin nedeni bu muydu? Düşündüklerimi duyabileceğim bir yerde olduğum için mi?

Bu ifadenin kullanıldığını her zaman duymuş olmama rağmen ne anlama geldiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamamış olmam ne tuhaf. Sessizliği deneyimlemek ve ilk kez ne olduğunu anlamak biraz göz açıcı oldu. Etrafım her zaman gürültüyle çevrili olduğu için herhangi bir düşüncemi tamamen düşünüp düşünemeyeceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Başımı kaldırıp Nathaniel'e baktım; hâlâ delici bakışlarıyla beni süzüyordu. "Aklıma günlüğüme yazmak istediğim bir şey geldi," dedim.

Başını salladı. "Bugün daha sonra ya da yarın. Şu anda, daha önce söylediğin şeye geri dönmek istiyorum. Kahvaltı hazırlayarak bana hizmet etmekten ne kadar hoşlandığın hakkında. Bunu yaparken bunu giyersen daha çok keyif alabileceğini düşünmeden edemedim."

Deri oyun tasmasını ortaya çıkarmak için elini kaldırdı. Onu gördüğümde tüm vücudum kocaman bir "evet" ile cevap veriyor gibiydi. Ya da en azından dizlerimin üzerine çöküp gözlerimi yere indirdiğimde vücudumun böyle yaptığına karar verdim.

"Ah, güzelim," dedi Nathaniel ve yakasını boynuma doladı. "İşte bu çok güzel bir manzara."

Ne zaman onun tasmağını taksam, bana hep Nathaniel'in bir parçası fiziksel olarak benimle birleşmiş gibi gelirdi. Sanki ikimiz de aynı kişiymişiz gibi. Sadece yin ve yang gibi değil, çünkü tüm farklılıklarımıza rağmen çok daha fazla ortak noktamız vardı.

Yumuşak kahkahası beni zihnimden çıkarıp olduğum yere geri getirdi. "Görünüşe göre işim benim için biçilmiş kaftan olacak.

Eğer seni kafandan çıkarmayı başarabilirsem bugün."

Emin değildim ama bu sabah uyandığımda aklımdaki müttefikin tam da bu olduğuna emindim.

"İşte plan," dedi. "Ya da en azından seninle paylaşacağım kısmı. Ben bir dakikalığına dışarı çıkarken sen de kahvaltı hazırlamayı bitireceksin. Yemeğimizi yiyeceğiz ve sonra yatak odasında tekrar buluşmadan önce sana on beş dakika izin vereceğim. Ve bir uyarı, gelirken yanında hiçbir şey getirme."

O bunu söyledikten sonra nasıl bir şey yaptığımdan emin değilim, yenilebilir bir şeyi bir araya getirmek şöyle dursun, ama bir şekilde başardım. Nathaniel her zamanki gibi her günkü halinden başka bir şeye benzemiyordu ve onun ihtiyacının da benimki kadar, hatta daha fazla olduğunu bilmeme rağmen, yaptığı ya da söylediği hiçbir şeyde bu açıkça belli olmuyordu.

Kahvaltı ettik ve yemek yediği süre boyunca sanki başka bir günmüş gibiydi. Ofise ya da başka bir yere gitmeye hazırlanıyor, hiçbir şey hakkında boş boş sohbet ediyordu.

Öte yandan ben yemek yemeyi bile zor buldum. Bitirdiğimizde olacağını söylediği şeyden sonra yemek yemek gibi sıradan bir şeyi nasıl yapabiliyordum? Ama masanın karşısından ona bir bakışım, ben bir şeyler yiyene kadar yerinden kıpırdamayacağını söylüyordu.

Bir keresinde ona aç olmadığımı söylediğimde bana "Kahvaltıdan sonra olmaz," demişti. "Eğer en başta kahvaltı yapmazsan."

Böyle mantıklı konuşmasından nefret ederdim, çünkü onunla tartışmanın hiçbir yolu yoktu. En azından kazanamazdım. Tadını alamasam da tabağımı temizledim.

Bana attığı bakış şeytani bir kötülüktü. "On beş dakika sonra görüşürüz."

NATHANIEL

Yatak odamıza girdiğinde hiç vakit kaybetmedim. Yere indiğimizden beri, dürüst olmak gerekirse ondan da önce, onun kıcını ellerime almak istiyordum ve daha fazla bekleyemezdim.

"Gel ve dizlerimin üzerine uzan," dedim ona. Yatağımızın ayak ucundaki banka doğru yürüdüm, oturdum ve kucağımı okşadım. Bu onun umursadığı bir pozisyon değildi ama benim hoşuma gidiyordu ve şu anda önemli olan tek şey buydu.

Tereddüt etmedi ama bana daha hızlı ulaşmak için topuklarını havaya kaldırıp odanın diğer ucuna da koşmuyordu.

"Tanrım, kıcına bayılıyorum," dedim, kendini olabildiğince rahatlattıktan sonra. "Burada saatlerce oturabilir ve onunla oynamaktan başka bir şey yapmayabilirim." Her iki yanağına da hafif birer tokat attım. "İyi ki bugün programımda bundan başka bir şey yok."

Alçak sesle inlemesi beni gülümsetti. Her iki yanağını tekrar okşadım ve aralarına bir parmağımı soktum. "Kıcını sikmeyeli ne kadar oldu biliyor musun?" Sorumu akıllıca bir şaplakla noktaladım.

"Çok uzun," dedi ve ben güldüm.

"İyi cevap." Bu konuyu daha fazla tartışmayı erteledim ama sorumu aklından çıkaramayacağını biliyordum.

"Sonunda seni oraya götürdüğümde daha hassas olacağını bildiğim için bu şekilde hazırladım."

Sözlerimin zihninde yer etmesine izin vererek kıcını sıktım. "Çok sıkı olacaksın ama nazık olmayacağım. Seni yatağın üzerine eğeceğim ve bu yaramaz yanaklarını açmanı ve kalın sikimle genişleteceğim küçük deliği bana göstermeni söyleyeceğim."

Parmağımı bacaklarının arasına kaydırdım. "Çok yaramazsın. Koca bir aleti kıcına almak zorunda olduğunu düşünerek tahrik oluyorsun." Orasına bir tokat attım. "Kıcına güzel ve sert bir şaplak attıktan sonra, belki de başka bir şey yapmadan önce aynısını bu yaramaz amcığa yapmalıyım." Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. "Ama muhtemelen olmaz. Eğer iyi bir itaatkâr gibi kıcının sikilmesini kabul edersen, belki yarın o zavallı amcığa biraz ilgi gösteririm. Bugün her şey senin kıcın ve benim sikim tarafından ne kadar sert ve derin kullanılacağıyla ilgili."

Elimi tekrar bacaklarının arasında gezdirdim, kederli bir inleme çıkardı çünkü bugün odak noktamın neresi olmayacağını biliyordu. Gerçi onu böyle tanıdığım için aldırmadı. Sadece anal seksle ne kadar sert boşalabileceğini o da en az benim kadar iyi biliyordu. Evet, boşalmayalı uzun zaman olmuştu ama onun vücudunu kendiminkinden daha iyi tanıyordum. Abby'nin bugün onsuz olamayacağı tek şey orgazm olacaktı. Kucağımdan kalkmadan önce ona en az bir orgazm yaşatmayı planlıyordum.

Ama bunu ona söylemenin ne eğlencesi olabilir ki?

Ereksiyonumu hissettiğinden emin olmak için bankta yer değiştirdim. "Bunu hissediyor musun?" Ona sordum. "Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun? Burada hiçbir şey yapmadan oturuyorum ve senin düşüncelerin beni sertleştiriyor. Sana şaplak atarken bunu hissetmeni istiyorum."

Abby zaten tahrik olmuştu ve kafasının derinliklerindeydi, bu da hafifçe başlamadığım anlamına

geliyordu. Eğer çok yumuşak başlarsam, sert başlamamdan daha fazla sarsılırdı. şimdi içine girdiğine göre

O boşlukta, onu dışarı çıkarmak istemedim. Orada kalıp kendini yenilemesi gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra vücudunun daha da gevşediğini hissettim. Tempomu artırdım, biraz daha sertleştirdim ve her geçen saniye, son birkaç hafta ve aydır onu rahatsız eden her şeyi yavaşça bıraktı.

Onu ne kadar iyi tanıdığımı ya da ne kadar yakından izlediğimi fark ettiğinden emin değilim. Nasıl daha stresli hale geldiğini izlerken, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Yıllar önce hem bir koca hem de bir Dominant olarak ona bakacağıma dair yemin etmişim ve bu yeminleri diğer her şeyden daha fazla ciddiye alıyordum. Günlük bazda ne kadar iyi olduğumuzu düşünürsem düşüneyim, uzun vadede ikimizin de yeniden şarj olmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ve ikimiz için de bunu yapmanın en iyi yolu Dominant ve itaatkâr ilişkimizdi.

Burada geçireceğimiz hafta için ısrar etmemin tek nedeni bu değildi. Onu bir an önce buraya getirmeyi düşünmeye başladıktan sonra, ikimiz baş başa kalmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini fark ettim. Burada geçireceğimiz zaman uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikirdi. Abby'deki değişimi şimdiden hissedebiliyordum. Daha şakacı ve neşeliydi. Onu ayrılmadan önceki ruh haliyle görmeye hiç niyetim yoktu. Aslında, bunu yıllık bir randevu haline getirmenin, onu her yıl İsviçre'ye yalnız getirmenin harika bir fikir olacağını düşünüyorum.

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Noel'den önceki haftalarda olmaz. Aslında, daha da uzaklaşabilirsek en iyisi bu olurdu. Uzun yıllar boyunca çok çalışmışım. Eğer karım ve çocuklarımla daha fazla zaman geçirmek istiyorsam, bunu yapmamam için hiçbir neden yoktu.

Abby'nin nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Daha sonra, o nefis kıcı kucağımda değilken, onu ikna etmenin en iyi yolunu düşünecektim.

ABBY

Kucağından kalkmama izin verdiğinde, vücudum zaten bir orgazmın ardından vızıldıyordu. Benim için daha fazlasını sakladığını bildiğimden, bedenimi emrettiği şekilde yatağın üzerine serdim. Ve ben buna çok hazırdım.

"Senden çıt çıkmıyor." Kıcıma sert bir tokat attı. "Ne kadar da sikilebilir bir kış."

İnlememek için yanağımın içini ısırdım ve çarşafları yumruk yaptım.

"Aynen öyle Abigail, tutunacak bir şey bulsan iyi olur. Kıcını tekmelerken buna ihtiyacın olacak."

Lanet olsun, çok uzun zaman olmuştu. Daha önce hiç sadece kelimelerle orgazm olmamıştım ama böyle devam ederse her şey biterdi. Neyse ki ikimizi de kayganlaştırıcı ile hazırlarken sessiz kaldı. Konuşmaya devam etseydi, kendimi durdurabileceğimden şüpheliydim.

Bir parmağını çok da nazik olmayan bir şekilde kıcıma soktu. "Vay be. Buran çok sıkı. Sikimi daha da sertleştiriyor."

Hareket etmeyeceğim. İnlemeyeceğim.

Hareket etmeyeceğim. İnemeyeceğim.

Zihnimde tekrarlamak işe yaramadı.

Kafamda Alman alfabesini ezberlemek işe yaramayacaktı. Ortaklar Grubu'ndaki diğer bazı üyelerden daha fazla Almanca öğrenmiştim. Şimdi kelimeleri denemenin zamanı değildi. Bana sessiz olmamı söylediğinden beri.

Belki de bana sessiz olmamı emrettiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ve bunun benim için ne kadar zor olduğunu fark etmemişti.

Parmağını içeri ve dışarı pompaladı. "Bugün ne kadar güzel ve sessiz bir itaatkâr oluyorsun."

Benzer düşünceleri paylaşıyor olmamız ve çoğu zaman bunları aynı anda yaşıyor olmamız, ebeveynlikle ilgili bir konu söz konusu olduğunda bana hiç garip gelmemişti. Ancak nedense, aynı şey samimi bir an sırasında gerçekleştiğinde kurallar farklı hissettiriyordu. Bu da bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Nathaniel arkamdan, "Zihninin çok derinlerine gömülmüşsün," diye mırıldandı. "Belki sikim içine gömüldüğünde kendini bırakabilirsin."

Kendini arka girişime yerleştirir yerleştirmez ve ucunun bana doğru bastırdığını hissettiğimde, ne kadar sıkı olacağıma dair düşüncelerinin abartı olmadığını biliyordum. Direncimle karşılaştığında geri çekilmedi.

"Bırak gireyim, Abigail," dedi. "Bırak kıcını sikeyim."

Ucunu içeri itti ve vücudum ona uyum sağlamaya çalışırken nefes nefese kaldım. Bu sefer neden bu kadar zordu? Yıllardır anal seks yapıyorduk.

Saçlarımdan sertçe çekince başımı geriye attı ve nefesi kulağымda yankılandı. "Bunu hemen şimdi kafana sok. Sen benimsin. Her şeyinle. Ve bunu kanıtlamak için, kalın, sert sikimin her santimini kıcına sokacaksın. Anladın mı?"

Başımı tutuş şeklinden dolayı başımı sallayamıyordum ama şu anda bunun bir önemi yoktu. Sorusuna yanıt olarak istediği şey bir baş sallama değildi. "Evet, Efendim."

Saçlarımdaki tutuşunu gevşetmedi. "Ve içeri girdiğimde, o kıça sert ve uzun süre bineceğim. Ve sen de buna dayanacaksın." Çekildi ve bir adım geri gitti. "Çarşafı bırak, yanaklarını ayır ve benden seni almamı iste."

Sanki nefesimi tutmaya çalışıyormuşum ve onun sözleri bana hava alma özgürlüğü vermiş gibi hissettim. Durup düşünmedim ya da ne sorduğunu sorgulamadım. Sadece tek bir şey istiyordum. Onu. "Lütfen, Efendim," dedim, bedenimi istediği şekilde ona sunarak. "Beni nasıl isterseniz öyle alın."

Onun hakimiyetinde rahatlardım. Rahat. Güvende. Korunmuş. Saçlarımdaki tutuşunu yeniledi, sadece içime girmesine yetecek kadar gevşetti. Hareketleri yavaş ya da nazik değildi, aksine tamdı.

Her hamlesinde beni yeniden ele geçirdi. Her hareketi bedenim, zihnim ve ruhum üzerindeki hâkimiyetini tekrar tekrar kanıtlıyordu.

Nefes alış veriş kesik kesik oldu. Saçlarıma gömdüğü eli bir kez daha çekiştirdi. "Oraya benden önce varabilirsen gelmene izin vereceğim. Yoksa çok kötü olur."

Hemen elimi bacaklarımdan arasına attım ve bir parmağımı klitorisimde gezdirdim, o kadar uzun süredir çok yaklaşmışım ki fazla sürmedi. O sakinleşmeden ve kendi inlemesiyle inlemeden saniyeler önce serbest bırakılmamın dalgalarını dalga dalga sürdürdüm. Yatağa yığıldım, gerekirse hareket edebileceğimden emin değildim. Nathaniel kurtarıldı Daha hızlı, kaybolmak içine banyoda. Gözlerimi kapattım ve bir sonraki fark ettiğim şey tek şey sıcak bir bez ve Nathaniel'in nazik elleriydi.

Ama geçmişte pek çok kez yaptığının aksine beni kollarına ya da yatağa çekmedi. Yanımda durdu.

"Henüz bitirmedim."

Ses tonu ne tartışmaya ne de itaatsizliğe yer bırakıyordu. Birkaç adım attım ve önünde durdum. Çıplaktı ve her nasılsa ya hâlâ sertti ya da yeniden sertleşmişti.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi. "Kıcının başka bir sikiş kaldırabileceğinden şüpheliyim."

Doğru söylediğine şüphe yoktu. Dakikalar önce yaşadığım yoğun orgazma rağmen bu düşünceyle kıcım sıkıştı.

Başımı istediği gibi yerleştirdi. "Boğazını sikeceğim."

"Lütfen, Usta," dedim, beni sadece oral seks istemediği konusunda uyardığı için mutluydum. Boğazımı sikeceğini söylediğinde her kelimesinde ciddiydi.

"Konuşamayacağın için." Parmağıyla dudaklarıma dokundu. "Güvenli kelime için bacağıma üç kez dokun, anladın mı?"

"Emredersiniz, Efendim." Boğazımı kullanmaya kalkıştığı ilk birkaç seferde kendimi korumak zorunda kalmıştım. Şimdi, bu genellikle bir sorun değildi, ama oyunumuzun diğer unsurları gibi, bu da sık yaptığımız bir şey değildi.

"Aç."

İki eliyle saçlarımı kavrayıp beni hareketsiz ve sabit tutarak kullanırken derin bir nefes aldım. Kalçalarını iterek sonuna kadar içeri girdi ve orada kaldı.

"Siktir," dedi inleyerek. "Geri çekilip nefes almana izin vereceğim, sonra boğazın benim oyuncağım olacak ve o kadar derine ineceğim ki, amını siktiğime yemin edeceksin."

Aynen söylediği gibi yaptı. Sıcaktı, tahrik ediciydi ve ona olan teslimiyetimi kıcımı aldığı zamankinden daha fazla kanıtlıyordu. Önünde diz çökmüş, kendimi ona sunarken, birlikte olduğumuz diğer hiçbir şekilde yapmadığı bir şekilde her yerimi tuttu.

Hiç düşünmeden elim bacaklarıma arasına gitti.

"Abigail," diye uyardı, sesi bir sözcükten çok bir hırıltıya benziyordu.

Elimi geri çektim.

"Hayır," dedi. "Kendini boşalt. Seni ne kadar tahrik ettiğini görmek beni daha da azdırıyor."

Lanet olsun, bu beni azdırdı. Böylesine güçlü bir adamın beni kendi zevki için kullandığını gördüğümde nasıl olmazdı ki? Ya beni izlemek onu daha çok tahrik ediyorsa?

Elimi bacaklarımın arasına kaydırdım, klitorisimi fırçaladım ve iki parmağımı onun itişleriyle aynı anda içeri ittim. Doruğa ulaşmam bir dakikadan az sürdü ve ben kendime gelemeden, onun itiş gücü temposunu değiştirerek onunkini işaret etti.

"Daha derine," diye nefes nefese kaldı. "Daha derine ihtiyacım var."

O bunu yaparken gözlerim yaşardı ve saniyeler sonra seğirerek boğazımdan aşağı boşaldı. Neredeyse hemen çekildi ve beni boş hissettirdi.

O anda nasıl hareket edebildiğinden emin değildim ama göz açıp kapayıncaya kadar beni kollarına aldı. Tek kelime etmeden yatağa doğru birkaç adım attı, yorganı ikimizin üzerine çekti ve vücudunu benimkinin etrafına sardı.

"Benim için dinlen, güzelim." Dudakları enseme okşadı. "Uyandığında sana sıcak bir banyo hazırlayacağım."

ABBY

Öğleden sonra kayaktan döndükten saatler sonra ona "Bence bu gezi senin en iyi fikrindi," dedim. Şöminenin önünde oturmuş hafif bir şeyler atıştırıyorduk. Kayak planlarımız nedeniyle öğle yemeğini geç yemiş ve akşam yemeğini atlamıştık. İkimiz de tam bir yemek için yeterince aç değildik.

"En iyisi mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Hemen cevap vermedim, az önce yaptığı sıcak çikolata bardağını elime aldım ve üstünden bir hava akımı üfledim. Kafamı kaldırdım ve dudaklarıma baktığını gördüm. "En azından ilk onda."

"İlk on mu? Liste mi tutuyorsun?" Gözleri güldü. "On numara nedir?"

"Tamam," dedim karışık kuruyemiş kâsesinden bir badem seçerek. "Yani gerçek bir listem yok."

"Bu çok kötü oldu. Bana en iyi kararlarımın ne olduğunu söyleyebilirdin."

"Pease, eminim en iyi kararlarının ne olduğunu biliyorsundur." Sıcak çikolatamdan ilk yudumu aldım ve içeceğin ne kadar lezzetli olduğunu görünce inledim. Nathaniel en iyisini yapmıştı.

ama onu defalarca yapmasını izledikten sonra bile onun sonucunu asla taklit edemedim. Benimkinin tadı asla aynı olmadı. Bir yudum daha aldım ve dudaklarımı yaladım, bir gün onun sırrını çözmeye kararlıyım.

Kafamı kaldırdım çünkü cevap vermedi. Onun yerine dudaklarıma bakıyordu. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu.

"Aslına bakarsanız," dedi. "En iyi kararlarımın ne olduğunu biliyorum. Ya da en azından bir numaralı en iyi kararımı."

İçkisini önündeki masaya koydu. Bana döndüğünde, sıcak çikolatayla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Bana yaklaşmasını izlerken ağzım kurudu. Gözlerindeki niyeti yanlış anlamak mümkün değildi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Hareketsiz ve sessiz kaldım, bana doğru birkaç adım atarak hissettirebileceği duygulara kapıldım.

Bana ulaştı ve her iki omzuma birer elini koydu. "Sen," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen her zaman benim en iyi kararım olacaksın."

"Karar mı?" Gülümsüyorum ve elimi göğsünde gezdiriyorum. "Sanki sana bir seçim yapma şansı vermişim gibi."

"Bu şekilde başladığımızı hatırlamıyorum." Ön eli hatırlayarak kırışıyor. "Aslında, beni terk ettiğinden eminim ve Jackson ile Felicia evlendikleri için birbirimizle konuştuk."

"Eninde sonunda sana geri döneceğimi düşünmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Giderken geri dönmek gibi bir planın olmadığını açıkça söylediğini hatırlıyorum." Sesi düştü. "Apollo'ya hoşça kal demiştin."

"Bunu duydun mu?" Fısıltıyla sordum. Hayatımın bu kısmını düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Çok uzun zaman önceydi ve bugünkü hayatlarımızdan çok uzaktı.

"Kalbimden geriye ne kaldıysa kırdı."

"Yine de bu şekilde olması gerekiyordu, böylece sen ve ben bugün olduğumuz gibi olabilirdik. O zaman bunun farkında değildim ama şimdi farkındayım" dedim ve elimi

kaldırarak elini okşadım.

Yanak. "Senden ayrı yaşamaya çalıştığım herhangi bir hayat, hayat bile sayılmazdı, sadece sefil bir varoluş olurdu."

Öne doğru eğildi ve alnımıza dokundu. "İlişkimizin o dönemindeki sensiz geçen o korkunç haftalar bir anda gözümün önünden geçti." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Ve o korkunç dönemin keder ve umutsuzluğuyla dolu devasa bir dalga üzerimden geçti."

Hayatımızın o dönemi çok uzun zaman önceymiş gibi gelse de ve zaman zaman o zamanki hayatımı oluşturan milyonlarca küçük ayrıntıyı, hatta asla unutmayacağıma yemin ettiklerimi bile unutsam da, ikimizin de yaşadığı duygusal çalkantının unutulmaz olduğu açık.

Kollarımı ona doladım ve başımı göğsüne gömdüm. Nefes aldım, evet, o günler korkunç ve acı vericiydi ama artık geride kalmıştı. Sonsuza kadar. Ve biz hâlâ buradaydık.

"Bana bak," diye fısıldadı ve yüzümü kaldırdığımda, başparmağı gözümün altından geçti ve düştüğünü bilmediğim bir gözyaşını yakaladı. "Tanrıya şükürler olsun ki sen yanımda olmadan yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmek zorunda kalmayacağım. Sen olmasaydın, yılda sadece bir kez tıraş olan ve hiç yıkanmayan münzevi bir göçebe olacağıma eminim."

Sözleri kolay ve hafifti ama anlamları farklıydı. "Sanırım evden asla spor çorabı gibi kokarak çıkmamanı sağladığım için bana teşekkür borçlusun," dedim ve güldüm. "Sanırım ben de sana yaşlı, çılgın bir kedi kadına dönüşmediğim için teşekkür etmeliyim."

"Sen mi? Yaşlı bir kedi kadın mı?" Başını iki yana salladı. "Üzgünüm Abby, ama bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum."

"Bunu göremiyor musun? Kitaplar ve kedilerle çevrili yaşlı bir kadın olarak ben."

"Kitaplar, evet," dedi bana bakıp başını sallayarak. "Ama kediler? Bizim hiç kedimiz olmadı. Seni hep daha çok köpek sever biri olarak düşünmüşümdür."

"Etrafımda kedilerden çok köpekler oldu ama bu onları sevmediğim anlamına gelmiyor. Ayrıca, insanların köpekler

hakkında

cılgın köpekli kadın
hakkında." "Sen ilk
olabilirsin."

"Bu konuşmayı yapıyor muyuz?" Alnımı abartılı bir
şekilde kırıştırarak sordum. "Yaşlı bir kedi kadın mı yoksa
köpek kadın mı olsam daha iyi olur?"

"Böyle saçma bir şeye gülmek, geçmişteki hatalarımızın
ve pişmanlıklarımızın acısı üzerinde durmaktan daha
iyidir."

"Doğru." "Doğru" dedim. "Ama endişelenecek bir şey
yok. Benden kurtulamayacaksın. Asla."

Ona doğru eğildim. Nathaniel arkama oturdu ve beni
göğsüne doğru çekti. Mutlulukla iç çektim çünkü
Nathaniel'in kolları benim mutlu olduğum yerdi.

Birkaç dakika boyunca bu pozisyonda kaldık, birbirimize
tutunarak şöminenin dans eden alevlerini izledik. Bir kez
daha sessizlik beni etkiledi. Bir gün önce bu konuda günlük
tutmuştum. Önemli bir şey değildi, sadece bu haftayla ilgili
bir iki paragraf beynimi sanki tatildeymiş gibi
hissettirmişti. Yazınca kendimi biraz aptal gibi hissettim
ama orada bıraktım. Bu bir günlüktü ve günlükler
düşüncelerinizi yargılamazdı.

Daha önce tam olarak bir kez işaretleme yapmayı
denediğimi ve Nathaniel'in bana isyan yasasını okuduğunu
ve ardından dergilerin neden işaretlenmemesi gerektiğine
dair bin kelime yazmak zorunda kaldığımı söylemiyorum
bile.

"Bu bir haftalık uzaklığın iyi bir karar olduğunu
düşünüyor musun?" diye sordu ve öpmek için başını
boynuma doğru eğdi.

Daha iyi erişebilmesi için başımı eğdim. "Birkaç dakika
önce söylediğim de buydu, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ama en yeni fikrimi ortaya
atmadan önce emin olmak istedim."

"Hangisi?" Aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli bir
şekilde sordum.

"Yılda iki kez, sadece ikimizin olduğu bir hafta
planlıyoruz."

NATHANIEL

Neden bu fikirden nefret edeceğini düşündüğümde emin değilim, belki de bu hafta onu buraya getirmek için tekme ve çılgınlarla evden çıkarmak zorunda kaldığım içindir. Seyahat sayısını iki katına çıkarıp yıllık hale getirmeyi gündeme getirdiğimde neden farklı bir şey bekledim ki?

Ama o farklı tepki verdi. Hatta o kadar farklı tepki verdi ki, söylediklerimi duyup duymadığını merak ettim. Gözlerini devirmek, ciddi olup olmadığımı sormak ya da 'kesinlikle hayır' demek yerine hiçbir şey söylemedi.

"Abby?" Ben sordum. "Ne düşünüyorsun?" Bana söyleyeceği her şeye kendimi hazırlamıştım. Sahip olduğu herhangi bir nedeni bekliyordum ve bir cevabım vardı. Her zaman kazanmak ya da kendi istediğimi elde etmek zorunda olan bir pislik olduğum için değil, bunun olumlu bir değişiklik olacağını ve onun için daha az strese yol açacağını bildiğim için.

"Sanırım," diye başladı ve sonra durdu.

"Evet?"

"Bence bu harika bir fikir," diye sözlerini tamamladı.

Harika bir fikir. Kafamdaki argümanları gözden geçirdim ve harika fikre vereceğim yanıtı aradım.

Ne oluyor lan?

Beğendi mi?

"Bu harika bir fikir mi?" Ben sordum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi ve omzunun üzerinden bana bakmak için başını çevirdi. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?"

"Çünkü bir haftalığına buraya gelmekten pek de memnun olmadığımı biliyorum."

"Bunun seninle birlikte olmak istememekle ya da çocuklar olmadan gitmekle hiçbir ilgisi yoktu. Noel için bir şeyler yapmayı unutacağımdan ya da zamanım olmayacağından endişelenmemle ilgiliydi." Tekrar göğsüme yaslandı ve ben de kollarımı ona daha sıkı sardım. "Bu hafta burada seninle olmak harikaydı ve bunu yılda iki kez yapmayı çok isterim."

Boynunun arkasını öptüm ve zevkle kıpırdanışını izledim. Ona daha fazla soru sormadım ya da emin olup olmadığını sormadım, ikimiz de ilişkimizin başlarında yarım gerçeklerin ve dile getirilmemiş ihtiyaçların ne kadar tehlikeli olduğunu zor yoldan öğrenmiştik. Mükemmel bir evliliğimiz olduğunu söylemiyorum. Herkes gibi bizim de pek çok anlaşmazlığımız vardı ve iletişimimiz her zaman mükemmel değildi ama ortalamadan daha iyi olduğumuzu düşünüyordum.

Ama rehavete kapılmamıza izin veremezdik. Yılda birkaç kez onunla baş başa kalmak istememin bir başka nedeni de buydu.

Dudaklarımı boynunun derisine yakın tuttum. Nefesimi hassas teninde hissetmek onu çıldırtıyordu ve ben de onun kokusunu seviyordum. "Sessizlik ve düşünme yeteneğinle ilgili günlük yazını okumak, yılda birkaç kez uzaklaşmayı önermemin nedenlerinden biri."

İkimiz de planımız üzerinde anlaştığımıza ve haftamız sona erdiğine göre, Abby'yi yakında diğer herkesle paylaşmak zorunda kalacağım için üzüntüden kaynaklanabilecek bir şey hissettim. Ama altı ay sonra ona yine tek başıma sahip olacağımı fark etmek bu adı konmamış şeyi azalttı.

"Altı ay çok uzak değil," dedi Abby ve ben düşüncelerimi

söylediğim için mi yoksa ikimiz de

aynı dalga boyundaydı. "Seninle gizlice kaçmak için sabırsızlanmak güzel olacak."

"Ve Linda çocukları yılda iki kez tuttuğu için çok mutlu olacak," diye ekledim.

Birkaç dakika boyunca duyulabilen tek ses ateşin çıtırtısıydı. Bu sessizlik bana, her şeyden uzaklaşmaktan ne kadar hoşlansam da, hayatımızın gürültüsünü ve kaosunu özlediğimi hatırlattı. Ya da daha doğrusu çocukları özlediğimi. Elizabeth ve Henry benim için Abby kadar hayati önem taşıyordu. Onlarla günde birkaç kez görüntülü sohbet yoluyla konuşmak, onlarla birlikte olmakla aynı şey değildi. İştten eve döndüğümde mutlu kucaklaşmaları, yatmadan önce uykulu kucaklaşmaları ve öpücükleri ve benim için en önemli olan herkesin güvenliğini sağlayabileceğim çatımın altında olduğunu bilmenin verdiği memnuniyeti özledim.

"İki hafta boyunca seninle baş başa...." Abby sanki bir şey düşünüyormuş gibi konuştu. "Kendimizle ne yapacağız?"

"Dama oynamayı düşünüyordum," dedim, hiç vakit kaybetmeden. Omzunun üzerinden bana attığı bakış, sahip olduğum tüm mantığı kaybettiğimi düşündüğünü gösteriyordu. "Vücudun oyun tahtası olsun," diye ekledim.

ABBY

Eve uçmayı planladığımız günün sabahı erkenden yataktan kalktım ve Nathaniel'i uyandırmadan dağ evinin en alt katına indim. Dağ evindeyken katı bir "çalışmak yok" kuralımız olmasına rağmen, tarih bize hazırlıklı olmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmişti çünkü ne olacağını asla bilemezsiniz.

İsviçre'ye ilk aile ziyaretlerimizden birinde, New York ofisinde acil bir durum olduğunda ve Nathaniel her şeyin dağılmasını önlemek için tabletinden çalışmak zorunda kaldığında kanıtlandığı gibi. Daha önce kapalı havuzumuz, saunamız ve banyolarımızın bulunduğu alt kata küçük bir ofis eklettik. Burası cazip bir yer değildi, zaten asıl amaç da buydu. Penceresi yoktu ve klostrofobisi olan hiç kimsenin kullanmasını tavsiye etmem ama o sabah ihtiyacım olan tek şey olan bir yazıcı vardı.

İhtiyacım olan şeyin çıktısını aldım, bir gece önce bulduğum zarfın içine koydum ve Elizabeth'in dağ evinin yatak odasındaki sanat malzemelerinden bir fiyonk ekledim. Parmak uçlarımla merdivenleri çıktım ve Nathaniel'e baktım, neyse ki hâlâ

Uyuyordum. Kendime verdiğim kısa süre içinde her şeyi halletmiş olmanın verdiği rahatlamayla zarfı oturma odasına sakladım ve kahvaltıyı hazırlamaya koyuldum.

Başardığım şey karşısında yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum, ama daha da önemlisi, bunu Nathaniel'in haberi olmadan başarabilmiş olmamdı. En azından benim bildiğim kadarıyla. O zor biriydi ve şaşırtması zordu ama bu sefer sonunda başarmış olabileceğimi düşündükçe neredeyse başım dönüyordu.

Bunu tek başıma yapmamıştım, hemen hemen herkesi tanıyan Dena'nın ve diğer herkesi tanıyan Luke ve Megan DeVaun'ın yardımını almıştım. Her şeyi bir araya getirebilmemiz ve sahip olduğumuz sürede tamamlayabilmemiz küçük bir mucizeden başka bir şey değildi.

Her ne kadar merdivenlerden koşup Nathaniel'i uyandırmak ve ona hediyesini vermek istesem de, hasta olduğu birkaç seferde bile asla geç yatmadığını ve birazdan aşağıda mutfakta olacağını biliyordum. Ama bu bilgiye sahip olsam bile, onun kalkmasını beklerken neredeyse zıplıyordum.

Merdivenlerden indiğinde, "Bu sabah normalden erken kalkmışsın," dedi.

"Halletmem gereken birkaç iş vardı," dedim, bununla yetinecek mi yoksa daha fazlasını mı isteyecek diye merak ediyordum.

Sorgulayan bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Taksi bizi almaya ne zaman gelecek?" Sanki bu ona ne kadar erken kalkmış olduğumu unutturacakmış gibi sordum.

"Yaklaşık üç saat içinde."

Bir gece önce toplanmanın çoğunu halletmiştik, böylece bugün rahat bir sabah geçirebilecektik. Gülümsedim. "Kahvaltı için bolca vaktimiz var."

Planım ona hediyei yemekten sonra vermektir ama o kadar uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Şimdiden yanaklarım kızarmıştı ve içimde öyle yoğun bir heyecan titremesi vardı ki Nathaniel'in bunu fark etmemesi mümkün değildi.

Bir gün öncesinden kalan kahvaltı g vecinin fırında ısındığı mutfağı doğru baktım. Kahve yapılmıştı ve taze meyveler kesilmiş ve buzdolabında hazırđı.

"Oturma odasında senin için küçük bir şeyim var," dedim ona. "Kahvaltıdan önce sana vermek istediğim bir şey."

Yıllar boyunca Nathaniel'i kaç kez şaşırtabildiğimi saymak için bir elin parmaklarını geçmezdi. Denemediğim için değil, sezgileri çok kuvvetli olduğu için. Gerçi şimdi bundan kurtulmamı sağlayan şeyin, on milyon yıl geçse de ona bir hediye vermemi beklemeyecek olması olduğuna inanıyordum. Belki de düşündüğüm kadar sezgileri kuvvetli değildi.

Evet, hayatta olmaz.

şanslıydım, hepsi bu.

Onu oturma odasına götürdüm ve kanepeye doğru başımı salladım.

Oturdu, gözleri sevinçle dans ediyordu. "Noel hediyeleri için bir hafta kadar erken."

"Bunu  ocuklar izlerken a manı istemedim," dedim, aklının nereye gideceğini biliyordum.

Bornozumu çekiştirdi, ama onu çıkarmak mı yoksa beni oturmaya mı ikna etmek istediğini anlayamadım. Oturursam bornozumdan daha fazlasının çıkacağını bildiğimden olduğum yerde kaldım. Ona beklemesini söyleyerek başımı salladım ve zarfı sakladığım yastığın arkasından çıkardım.

şaşkın ifadesine bakılırsa, fiyonklu bir zarf beklediği şey değildi ve bir kıkırdamayı yuttum.

"Bu ne?" diye sordu ellerine tutuşturduğumda.

"Ben bunu bir tür  deşme olarak görüyorum," dedim, kafasını daha da karıştırmak için.

" ntikam mı?" Kaşları  atıldı ve parmağı içine sıkıştırdığım ama m h rlemediğim kapakla oynadı. "Ne için?"

"A  ve öğren," diye fısıldadım kulağına.

Parmağını kapağın altına kaydırđı ve kapağı kaldırarak içindeki kâğıtlara ulaşmasını sağladı. Heyecanımdan sabırsızlanmamaya çalışarak kâğıtları çıkarmasını bekledim. Her birinde özel bir adanın resimleri ve detayları olan üç sayfa kâğıt. Biri Karayipler'de, biri Fransız Polinezyası'nda ve biri de Maldivler'deydi.

Sırıtarak bana baktı. "Birini seçme hakkım var mı?"

"Temel olarak."

"Ciddi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Yılda iki kez uzaklara gideceğimiz için kayaktan, kardan ve dağlardan sıkılabileceğimizi düşündüm. Tropik bir yere gitmek hoş bir değişiklik olabilir. Nerede olmasını istediğime karar veremedim."

Adalara göz gezdirirken dinledi. "Üçü arasında nasıl karar vereceğimden emin değilim. Hepsini ziyaret etmemiz gerekebilir."

Ciddi olduğumu anlaması için bakışlarımı ona diktim. "Bu ayarlanabilir. Ajansa onu Noel'den sonra arayacağımızı söyledim."

Cevap vermedi ama beni kendine doğru çekti, ben de ona sarıldım. "Tropikal bir mülk düşünmüştüm," dedi. "Ama yeni yıla kadar bakmayı planlamamıştım. Sen benden önce davrandın."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Ada için. Beni sevdiğin için. Bana çocuklarımızı verdiğin için. Sen olduğun için. Senin sevginin hediyesi şimdiye kadar aldığım en güzel şey."

Ona da aynı şeyleri söyleyecektim ama dudakları beni susturdu. Ancak gerçek şuydu ki, sadece sevgimi vererek kendimi onunkini almaya açabilirdim.

ÇOK YAKINDA

Fethet. Kontrol. Emret. Sahipler. Ediyorlar. Edecekler. Onlar Wall Street Kraliyet Ailesi, oyunlarının zirvesinde olan ve hiç hesaba katmadıkları bir şey tarafından yönetilmek üzere olan adamlar: aşk.

New York Times çoksatan yazarı Tara Sue Me'nin baştan çıkarıcı derecede seksi serisinin üçüncü ve son kitabını kaçırmayın.

Ya hep ya hiç: Uyulması gereken bir düzen derhal ve harfiyen ya da hiç yapılmamalıdır.

Ty ve Lillian Bancroft herkesin istediği hayata sahipti. Genç, varlıklı ve güzeldiler. Birbirlerine derinden aşıklardı ve herkes onların cennette yaratılmış bir çift olduğunu söylüyordu. Ta ki bir gece tüm dünyalarını cehenneme çevirene kadar.

Şimdi boşanmış olan Ty ve Lillian gayet iyi geçiniyorlar. Ayrı kıtalarda yaşadıkları sürece. İkisinin de çalıştığı şirketteki değişiklikler Ty'ı Amerika Birleşik Devletleri'ne geri gönderdiğinde, Lillian istifasını sunar. Ty'ın onu takip etmediğinden emin olmak için, kasırganın harap ettiği Florida Keys'de gönüllü olmak için kaydolar.

Ty onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyecektir ve her şeyin darmadağın olduğu o korkunç gecede neler olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde peşinden gider. Florida'ya vardığında Ty, Lillian'ın kalbinin peşinde olan tek kişinin kendisi olmadığını, site yöneticisinin de Lillian'da gözü olduğunu fark eder.

Lillian Ty'ı hâlâ sevmektedir ama yıllar önce yaptıklarını kabullenememektedir. Ty çok geç olmadan Lillian'ı gerçeği bulup ikna edebilecek midir? Yoksa çoktan onun yerini mi almıştır?

Bir ön bakış için okumaya devam edin!

SONRA

Ty başındaki zonklamadan dolayı inledi ve bir gece önce içtiği şeyin adını öğrenip bir daha ona dokunmayacağına söz vererek yuvarlandı. Kalkıp baş ağrısı için bir şeyler alması gerekiyordu ama dik oturma düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Bunun yerine, bu his geçene kadar derin nefesler almaya zorladı kendini.

Yatağın kenarındaki saate göre saat sabahın ikisini biraz geçiyordu.

Kahretsin, o içkide ne vardı?

Hafızası bulanıktı. Karısı Lillian'la paylaştığı Yukarı Batı Yakası'ndaki çatı katında verdiği kokteyl partisini hatırlıyordu. Lillian partiye katılmamıştı. Annesi ön verandanın merdivenlerinden düştüğü için aniden hastaneye gitmişti. Ty her şeyi ertelemeyi önermişti ama Lillian ona buna gerek olmadığını söylemişti.

Yatak yanı başında kımıldadı ve onun eve ne zaman döndüğünü merak etti. Neden onu duymamıştı? Çıplak omuzlarına bakılırsa büyük ihtimalle çıplaktı. Birden, ikisi de üniversite ikinci sınıftayken çıktıkları çılgın bahar tatili gezisi aklına geldi.

Tanrım, o kadar sarhoş olmuşlardı ki sonraki üç günü yataktan sadece ihtiyaçlar için kalkarak geçirmişlerdi. O yıl ilişkilerine sapkınlığı da eklemişlerdi. O zamanlar baş ağrısının Lillian'ı ne zaman ve nasıl isterse almasına engel olmasına asla izin vermemişti.

Onu uyandırıp kendisine sakso çektirdiğinden beri ne kadar zaman geçmişti?

Aleti 'çok uzun' der gibi seğirdi.

Kahretsin, bir şey yapmayalı ne kadar olmuştu?
Sapıkça mı?

Bir anda başı o kadar da ağrımıyor gibi göründü.

"Lilli," diye seslendi usulca, onun itaatkâr adını kullanarak. Omzunu öpmek için eğildi. Yanlış bir şeyler vardı. Kız doğru kokmuyordu. "Lilli?" Tekrar sordu.

Lillian yatakta dönüp ona bakarken yatak odasının kapısı açıldı.

"Ty?" Lillian sordu ama kollarındaki kadın değildi.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve omzunun üzerinden baktığında kapıdaki Lillian tarafından adının söylendiğini gördü.

Ne?

Yatakta onunla birlikte yatan kadına baktı. O Lillian değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Yeni asistanın Ty mı?" Lillian kapıyı arkasından çarparak sordu. "Ciddi misin? Biraz daha orijinal olup posta memurunu beceremez miydin?"

Ne haltlar dönüyordu?

Doğrulup oturdu. "Ne olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama

."

Lillian elini kaldırdı. "Sakın yapma."

"Bu senin karın mı, Ty?" Yataktaki kız çarşafı indirmiş, dik meme uçlarını ortaya çıkarmıştı. "Sence bize katılacak mı?"

Şimdi

Lillian hiçbir zaman sağduyudan yoksun olduğunu düşünmemişti. Aslında, her zaman bunun tam tersini düşünmüştü. Bu da sağduyulu insanların BDSM kulüplerinde nadiren takılıp eski kocalarının gelmesini beklediklerini fark ettiğinde yaşadığı şoku açıklıyordu.

Bu kadar karakter dışı davranmaya hiç niyeti yoktu. Arkadaşı Jaci dün aramış ve heyecanla Lillian'ın eski kocası Ty'ın ertesi akşam Jaci'nin çalıştığı Kulüp'teki üyeliğini yeniden aktif hale getirme niyetini belirtmek için aradığını fısıldamıştı. Lillian'ın yanıtı Ty'ın gidip kendini ve onu Amerika'ya geri getiren uçağı becerebileceğı şeklinde olmalıydı. Lillian boşandıklarından beri The Club'a adımını atmamıştı ve bir daha da atmayı düşünmüyordu. Söylemesi gereken buydu ama söylemedi.

Hayır, onun yerine tekrar ziyaret etmeye karar verdi. Son bir kez.

Hiçbir şey olamazdı çünkü o yeri bir kez daha ziyaret etmişti. İki gün içinde iki haftalığına Florida Keys'e doğru yola çıkacaktı. Tatil için değil, iki kasırga adaları vurduğu ve her yerde yıkım bıraktığı için. Lillian, Ty'ı aklından çıkarmasına yardımcı olacağını düşünerek yardım etmek için gönüllü olmuştu.

Kulübün check-in odası ile oyun alanlarını ayıran geniş odada durmak yerine evinde toplanıyor olmalıydı. Gerçi artık yapacak bir şey yoktu, zaten buradaydı.

Fazlasıyla beyaz olan oda insanlarla dolup taşıyordu. Çoğu, oyun oynanmasına izin verilmediğı için sadece yürüyordu ama birkaç üye çok sayıdaki kavisli koltuklardan birine oturmuş sohbet ediyordu. Uzak köşedeki bardan bir içki almaya karar verdi. Tam o yöne doğru dönecekken, Ty ortaya çıktı.

İki yıldır Londra'daydı, yani onu görmeyeli en az o kadar olmuştu. Daha da yakışıklı olması nasıl mümkün olabilirdi? Koyu sarı saçlarına biraz ak düşmüştü ama bu onu yaşlı göstermiyordu. Aksine, daha seçkin görünüyordu. Ağzının etrafındaki gülme çizgileri rahat tavrını ortaya koyuyordu.

Yaşadıkları onca şeyden sonra, ihanetinden, ona karşı çıkmadığı boşanmasından, Atlantik Okyanusu'nun ayırmasından ve tekrar samimi bir ilişkiye dönmelerinden sonra, onu görmek vücudunun böyle tepki vermesine neden olmamalıydı. İçgüdüsel özlem onu odanın öbür ucuna, adamın durduğu yere çekmekle tehdit ediyordu. Onu ele geçirmesine izin vermeyi düşündü. Ta ki gözlerini onunla birlikte içeri giren kişiye dikene kadar.

Bir kadın.

Kısa boylu, bir tutam asi bukleli kızın gözleri bir şeyden ya da kişiden diğerine maskesiz bir ilgiyle ve biraz da korkuyla gidip geliyordu.

Acemi mi? Bu da ne böyle?

O anda yatak odasının kapısını açtığını ve Ty'ı yeni işe aldığı özel asistanıyla yatakta bulduğunu hatırladı. Boşandıklarından beri birileriyle çıkmaya çalışmış ama heyecan duymak şöyle dursun, ilgi bile uyandıramamıştı. Yatmak istediği ilk kişiyi bulamadığını söylemeye bile gerek yoktu. Tabii ki aynı şey Ty için söylenemezdi.

Onun umurunda değildi. Onu boşamıştı, istediği kişiyle oynayıp yatabilirdi. Bu artık onu ilgilendirmiyordu.

Yine de, adam onu görmeden ve daha da kötüsü yalnız olduğunu fark etmeden önce odadan çıkması gerekiyordu.

Kız arkasını döner dönmez ona seslendi ama o sanki duymamış gibi halka açık oyun alanına açılan kapılardan geçmeye devam etti. Adam onu takip etmedi çünkü çok iyi bir Dom'du ve yanında getirdiği küçük şey korkudan ölecek gibiydi. Hiçbir şekilde

Onu buraya geri getirecek miydi yoksa kendisi takip ederken onu yalnız mı bırakacaktı.

Bir dakikalığına yürümeyi bıraktı. Adamın onu takip edecek kadar önemseydiğini mi sanıyordu? Tanrı aşkına, yanında birini getirmişti. Bu geceki planı muhtemelen acemi denizaltıyı ve özel bir odayı içeriyordu.

Homurdanması birkaç kişinin ona doğru bakmasına neden oldu, ancak çoğu daha önce ne yapıyorlarsa ona devam etti. Tabii ki, itaatkârları burundan çekmekten hoşlandığına karar vermiş olması gereken bir adam hariç, çünkü rotasını değiştirdi ve ona doğru yöneldi.

Hepsinin canı cehenneme.

Yeterince çekiciydi ama Ty'ı şahsen gördükten sonra, şu anda gezegende onu baştan çıkarabilecek başka bir erkek yoktu. Tanrım, eski sevgilisinin ne kadar şeytani bir yakışıklılığa sahip olduğunu unutmuştu.

"Merhaba," dedi Dom, tam önünde durarak. "Ben Eric. Sizi daha önce burada gördüğümü hatırlamıyorum."

Gülümsemesi ve tavırları çekiciydi ama Lillian'ın gözünden kaçmıştı. "Lillian. Ben eski bir üyeyim," dedi ona. "Sadece son zamanlarda pek ortalarda görünmüyordum."

"Bir nedeni var mı?" diye sordu.

O Omuz silkti, değil istemek için açıklamak ve tüm durumu bir yabancıya. "Evet, ama seni sıkacak bir şey değil." "Neden sıkılacağımı düşünüyorsun?"

Zorluyordu, çünkü

Bir Dom'dan beklenecek bir şeydi bu, ama onun aklındaki hiçbir şey için havasında değildi.

"Güven bana," dedi. "Olurdun. Ama önemli değil, çünkü bu gece sadece gözlemlemek için geldim. Oynamak gibi bir niyetim yok."

"İpucu alabilirim," dedi sırtarak. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Lillian. Bir dahaki sefere buraya geldiğinde gözlemlemekten daha fazlasını yapmak istediğine karar verirsen, beni bulmaktan çekinme."

"Teşekkür ederim Eric," dedi, fikrini değiştirmeye çalışmadığı için rahatlamıştı. Dönüp uzaklaşmadan önce ona göz kırptı.

İçini çekti ve odanın diğer ucuna doğru ilerleyen adamın sıkı kışını izledi. Başka bir zaman, başka bir yerde, başka bir yaşamda Eric başını çevirebilirdi. Kısa bir an için onu geri çağırmayı düşündü. Bir ya da iki saatliğine biraz stres atmanın ne zararı olabilirdi ki? Ya da onu başından savmanın?

Ama hiçbir zaman gelişigüzel oynayan biri olmamıştı. "Tanrıya şükür onu geri çevirdiniz."

Sesi tanıyordu, en mahrem düzeylerde tanıyordu. Lillian gözlerini kapadı ve sesin onu yıkamasına izin verdi. Teninin karıncalanmasına, içinin ısınmasına ve ihtiyaç duymasına yol açmasının tadını çıkarıyordu. Sonra sesin üzerine çökmesine izin verdiği gibi aniden sesi kapattı ve sesin sahibisiyle yüzleşmek için döndü.

"Ty," dedi, gözlerinin içine bakarak, vücudundan geçen duyguların hiçbirine teslim olmamaya ya da göstermemeye kararlıydı. Ne kıskançlık, ne öfke, ne de onun etrafında olmanın istemeden ortaya çıkardığı arzu. "Onun yaklaşımlarını memnuniyetle karşılasaydım beni durdurabileceğini nasıl düşündün?"

Ty sanki her şey ona bağlıymış gibi, "Bilmiyorum ama bu gece sana elini sürmezdi," dedi. Lanet olası ukala, kibirli piç Dom, hiç değişmemişti.

"Boşanma belgelerinin imzalandığı gün bu konuda söz söyleme hakkını kaybettiğine inanıyorum," dedi ona, neredeyse aksini söylemesini istiyordu.

"Bu beni düşünmekten ya da bunu durdurmak istemekten alıkoymuyor."

Onun sözlerine duyduğu öfke içinde kaynadı. Bu ne cüret?

"Çok yüzsüzsün" dedi, elleri kalçalarında. "Buraya her an bayılacakmış gibi görünen genç ve güzel bir kızla geliyorsun, sonra da kiminle birlikte olacağımı belirleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Siktir et. Lillian arkasını döndü. Belki Eric çok uzağa gitmemişti. Acele ederse, oynasacak başka birini bulmadan önce ona yetişebilirdi.

"Maggie mi?" Ty, sanki Lillian onun kimden bahsettiğini, adını biliyormuş gibi sordu. "Çünkü eğer kastettiğin kişi kıvrıcık saçlı kısa boylu kadınsa, görüldüğü gibi değil."

Lillian homurdandı. "Sanki bunu daha önce duymamışım gibi." Neyse ki Ty kendi seçtiği kelimelerden rahatsız olmuş gibi görünme nezaketini gösterdi.

Ty, "Maggie, Issac'ın asistanı ve ondan çok hoşlanıyor," dedi.

Belli ki eski kocası Londra'ya gittiği zamandan birkaç hafta öncesine kadar kimlerle çalıştığını unutmuştu. Ünlü Maggie'den önce yıllarca onun asistanı olarak çalıştıktan sonra Issac'ı herkesten daha iyi tanıdığından hiç şüphesi yoktu. Ve evet, Ty'a söyleyecekti, adamlar aynı üniversiteye gittiğini biliyordu ama aynı şey değildi. Neredeyse iki yıl boyunca gece gündüz onun yanında çalışmıştı.

"Lütfen," dedi. "Issac birlikte çalıştığı kadınlarla hiç çıkmadı, özellikle de asistanıyla. Onunla birlikte olmasının imkânı yok. Bu konuda fikrini değiştirmiş olsa bile, arkadaşına ve iş ortağına, onun kadınına asılmayacak kadar saygı duyduğunu sanıyordum."

"Doğru düşünmüşsün," dedi Ty. "Ama birlikte değiller. Ya da birkaç dakika öncesine kadar değillerdi. Burada durmamın tek nedeni Issac'ın ortaya çıkıp seninle aynı şeyi düşünerek sinir krizi geçirmiş olması."

Aynı tepkiyi paylaşımlarının onu daha iyi hissettirmesi gerektiğini düşündü. Onlar her zaman Ty ve ondan daha fazla benzer düşüncelere sahip olmuşlardı.

"Yanlış varsayımlarda bulunduğum için özür dilerim," dedi.

"Endişelenme," dedi gülümsemesi geri dönerek. "Ama bir sorum var. Bu gece neden buradasın?"

Ty'a hiç yalan söylememişti ve ne kadar cazip ya da kolay olursa olsun buna şimdi başlamayacağını kendine söyledi. "Uğrayacağınızı duydum. Hiçbir zaman

Yanınızda biri olacağı aklıma geldi. İkinizi ana alana girerken gördüğümde, kafamda biraz çıldırdım."

"Yalnız gelirse ne olacağını düşündün?"

"Bir sorum var demiştin, bu iki oldu." Bu soruya cevap vermek istemediğinden bahsetmiyorum bile, çünkü doğasına tamamen aykırı olarak, o kadar ileriye düşünmemiştir.

Ya da daha doğrusu, vardı ama bunu bırakın ona itiraf etmeyi, kendine bile itiraf edemiyordu.

"Ben soruyorum." Bir adım daha yaklaşarak onun kişisel alanına girdi. "Çünkü artık yalnızım. Bu da her ne olabileceğini düşünüyorsan, hâlâ mümkün olduğu anlamına geliyor."

"Hayır," dedi çünkü istediği şey imkânsızdı. "Söyle bana." Elini yanağını okşayacakmış gibi kaldırdı, ama yüzünü çevirdi. Eğer ona bir kez bile dokunursa, ona teslim olacaktı. Onu bir kez kırmıştı. Ona bunu ikinci kez yapma şansı verirse lanetlenirdi.

Şimdi Ön Sipariş Verin!

KAÇIRMAYIN

SAYIN BAŞKAN

Burası Washington DC ve burada sadece bir kadın var.

Bağımsız Anna Fitzpatrick için Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olmak, nihayet bir fark yaratabileceği bir yerde olduğu anlamına geliyor. Zekâsı ve çekiciliğiyle tanınan Anna, hiçbir zaman sakın görünmez. Birlikte yaşadığı adam tarafından başkanlık adaylığını öğrendikten sonra terk edilen Anna, görev süresi boyunca bekâr kalmaya yemin eder. Bu kolay bir görevdir, ne de olsa hiçbir erkek ona yıllar önce hukuk fakültesindeki sınıf arkadaşının hissettirdiği gibi hissettirmemiştir. Ya da en azından bir veda bile etmeden çekip gidene kadar ona hissettirdiği gibi.

Navin Hazar ülkenin en iyi haber sunucularından biri olmaktan memnun. Hayatı için yaptığı plan bu olmayabilir ama planlar her zaman beklendiği gibi gitmez. Anna'yı şahsen tanıdığını ya da bir zamanlar tanıdığını kimsenin öğrenmemesi için yaptığı plan gibi.

On yıldan uzun bir süredir birbirlerini görmezden gelebiliyorlardı, ancak onun en yüksek makama seçilmesi her şeyi değiştirir. Navin yanlışlıkla Anna'nın Basın Havuzu'na düştüğünde, siyasetten daha sinir bozucu olan tek şeyin aşk olduğunu fark ederler.

En sevdiğiniz çevrimiçi perakendecide bulabilirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

NEW YORK TIMES/USA TODAY ÇOK SATAN YAZAR

Fen bilimleri bölümünden mezun olmasına rağmen, Tara yazmaktan başka bir şey yaparak asla mutlu olamayacağını biliyordu. Özellikle de aşk hikayeleri yazarak.

Açık saçık bir BDSM hikayesiyle başladı ve bunun yaratacağı beklenmedik etkiye tam olarak hazır olmadığını fark etti. Yine de devam etti ve İtaatkâr Serisi romanları hem New York Times hem de USA Today Bestseller olmaya devam etti. Bunlardan biri olan THE MASTER, En İyi Erotik Romans dalında 2017 RITA finalist oldu. Kitaplarının dünya çapında bir milyondan fazla kopyası satıldı.

Kendisini www.tarasueme.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

AYRICA TARA SUE ME TARAFINDAN

İTAATKÂR SERİSİ:

İtaatkar

Dominant Eğitim

Dağ Evi*

Ateşin Baştan

Çıkardığı

Ayartma Yaka

Teşhirci Usta

İfşa İddia*

Flört Akıl

Hocasının

Eşleşmesi

Mentor ve Usta* En Büyük

Sorun

Nathaniel'in Hediyesi*

RAF AKADEMİSİ SERİSİ:

Usta Profesör Müdür

ULUSLARARASI LİSANS:

Amerikalı Pislik

DATE DUO:

Randevu

Cesareti

Randevu

Anlaşması

WALL STREET ROYALS:

FOK

Büyük Sallanan D

Hepsi ya da Hiçbiri (9 Şubat 2021'de geliyor

DİĞERLERİ:

Madam Başkan Bucked

Son Merhaba

Altered Allies (şu anda mevcut değil)

*eNovella